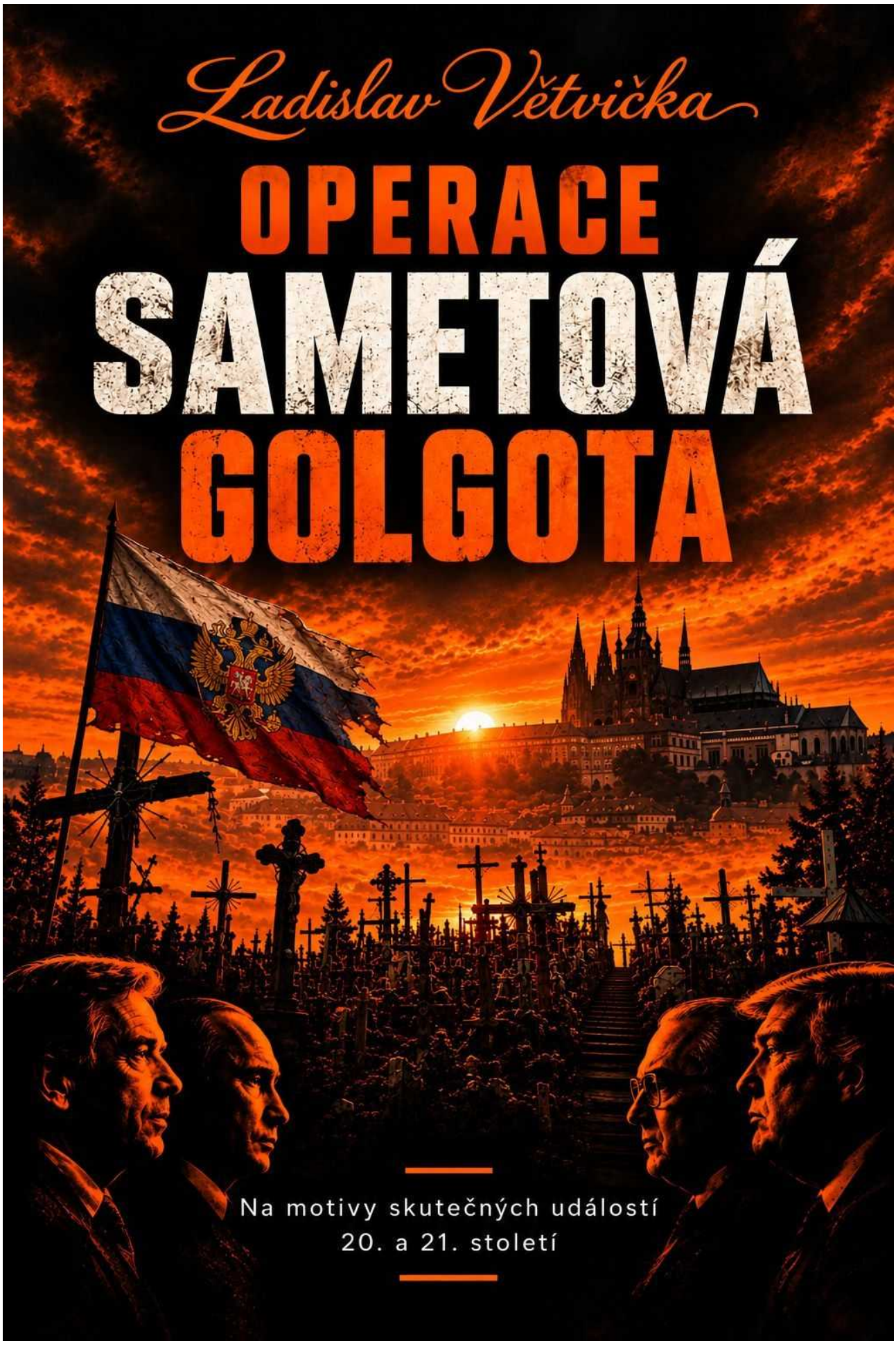
Ladislav Větvička

OPERACE SAMETOVÁ GOLGOTA

Na motivy skutečných událostí
20. a 21. století

Upozornění: Tato kniha obsahuje citáty, vyjádření či fakta, ze kterých se slabším či hloupým jedincům může udělat nevolno. Protože fakta z této knihy ve škole neslyšeli a v dnešních kolaboračních multikulturních médiích se o nich též nedozví.

Autor, tiskárna ani vydavatel nemají zodpovědnost za stavy, které si nerozumný čtenář může způsobit čtením této knihy.

© Ladislav Větvička 2026
Graficka uprava Ladislav Větvička
Kontakt na autora: ladik.vetva@gmail.com

Vydal Literární & cestovatelský klub Ladislava Větvičky

Kniha nebyla politicky cenzurována, což pro mnohé čtenáře může být znepokojující. Pokud i vás tato kniha znepokojí, odložte ji a už se k ní nevracejte.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována nebo reprodukována žádnými prostředky bez písemného svolení autorů.

"Celistvý, neměnný obraz světa jest výrazem
totalitních koncepcí.
Jediné, co jest chvályhodné, jsou pochybnosti."

Václav Havel

Předmluva

Tento román, psaný podle skutečných událostí, je jednou z nejpříšernějších koláží, které jsem kdy dal dohromady.

Dlouhá léta jsem sbíral materiály, které se vztahovaly k 17. listopadu 1989.
Jelikož jsem pamětníkem a aktivním pozorovatelem nadšených cinkačů klíčů na náměstích tehdejší "sametové" revoluce, bylo mi jasné, že něco není tak, jak je nám podsouváno oficiální propagandou. Čím hlouběji jsem se dostával pod nablýskanou skořápku interpretace tehdejších událostí a čím více stárli hrdinové tehdejší doby a přestávali si dávat pozor na jazyk, tím více se objevoval pokřivený obraz celé té „slavné revoluce".

Samozřejmě, že se nejednalo o hrdinné vzepětí pražských studentů, vedených neohroženým Václavem Havlem, jak je dnes na školách vtloukáno do hlav našim dětem. Když jsem se pustil do sbírání materiálů k tomuto tématu, netušil jsem, jak hluboko vede králičí nora... *(pozn. autora 2026: ...a netušil jsem, že mi bude trvat sedm let, než bude kniha dokončena…)*

Pokud milujete Alenku v říši divů a na ni navazující film Matrix, pak víte, o čem mluvím…

Ovšem podstatnější, než pohádka o „sametové revoluci", kterou dodnes krmíme naše děti, jsou mezinárodní souvislosti, které tehdejší změny režimů ve východní Evropě plánovitě nastartovaly. Protože, ať si to uvědomujeme, nebo ne, provázejí nás dodnes.

„Nobody knows, how deep rabbit hole is…"

Zahrajme si nyní takový kvíz, to je taková populární zábava v dnešních hospodách. Máte tu hru rádi? Já ne, protože při ní vždy zjišťuji, kolik toho ještě nevím.
Možná se při této hře budete cítit jako pitomci. Nic si z toho nedělejte. Připadal jsem si naprosto stejně. Zároveň se často divím, jak je možné, že jsem ty zjevné souvislosti nezjistil a nevydedukoval už dávno sám.

Vraťme se do doby po druhé světové válce.
Evropa se rozdělila do dvou systémů a americká CIA měla kromě mnoha jiných jednu velikou obavu, že tzv. národní, demokratický komunismus některých zemí střední a východní Evropy se stane natolik úspěšný a populární v zemích Evropy západní, že by mohl ohrozit dominanci USA a hlavně dominanci amerického dolaru, který právě po Bretton Woods nastoupil vítěznou cestu světem.
Možná se usmějete spojení slov národní, demokratický socialismus/komunismus. Nesmál bych se. Československí komunisté s tímto programem úspěšně zvítězili v relativně demokratických volbách v roce 1946, a to i bez asistence Rudé armády, která na podzim roku 1945 odešla. Byl to program měny, která nebyla založena na dluhu a inflaci (Československo ji zavedlo v roce 1953, čímž se sice odstřihlo od celosvětového rotschildovského směnného systému inflačních měn, ale zato na dalších bezmála čtyřicet let udrželo stabilní měnu a z ní vyplývající ekonomické úspěchy režimu. Banky, doly, hutě a velké podniky byly znárodněny a lidem mělo být ponecháno zemědělství a malé a střední podnikání. Jugoslávie byla dalším podobným případem, nebezpečným pro dominanci dolaru a finančních globalistických skupin s dolarem propojených.

Tak a teď první otázka kvízu – komu se podařilo rozvrátit tento program jak v Československu, tak v Jugoslávii a následně i v dalších zemích?

Ne, nebuďte smutní, ve škole se to neučilo. Jednalo se o klíčovou postavu, která CIA posloužila rozehrát tragickou, vražednou hru.

Jméno Józef Swiatlo vám asi nic neříká, že… Ale mělo by.
Tento vysoce postavený příslušník polské státní bezpečnosti a náměstek polského ministerstva vnitra, zodpovědný za boj s vnitřním nepřítelem kontaktoval roce 1948 po třech letech ve funkci britskou ambasádu s žádostí o útěk na západ. K jeho vlastnímu překvapení byl odmítnut, předán pod správu CIA a bylo mu naopak přikázáno zůstat ve své pozici a ještě zintenzivnit boj proti údajným nepřátelům strany a zaměřit se zvláště na osoby, prosazující národní cesty k socialismu. Pod vlivem aktivit Jozefa Swiatla došlo k roztržce mezi Sovětským svazem a Jugoslávií a honu na nepřátele lidu ve všech zemích východního bloku. Program zachování malého a středního podnikání v zemích sovětského bloku byl zavržen. Následně byly popraveny stovky a uvězněny statisíce osob, to vše už za vydatných aktivit místních komunistů, kteří uvěřili vyfabulovaným historkám o zrádných agentech.

Po pěti letech tragického působení hrozilo Jozefu Swiatlovi prozrazení, uniká tedy na podzim 1953 přes západní sektor Berlína do USA. Cíl byl ovšem splněn. Režimy v zemích východního bloku byly zdiskreditovány, nadšení obyvatelstva bylo pryč, kriminály byly plné neoprávněně uvězněných osob. Nebezpečí pro americkou dominancí bylo na čas zažehnáno.

Čas pokročil. Kromě nevelkých protestů proti režimu v roce 1953 v NDR a Československu přišly v roce 1956 podstatně vážnější události v Polsku a v Maďarsku. Z věznic se začali vracet političtí vězni a režim začal mít strach.
V Maďarsku vstoupily do hry dvě klíčové postavy, které budou mít pro další vývoj klíčovou úlohu a v rozvrácení tzv socialismu ve druhé polovině osmdesátých let..

Druhá otázka zní – o které postavy šlo?

Ani tuto odpověď vás ve škole neučili, přestože se jednalo o evidentně velice schopné lidi – Jurije Andropova a Vladimíra Krjučkova. Mimochodem, asi není náhodou, že se oba dva později stanou šéfy KGB. Bez nich by sovětské vedení podle jejich vlastních slov situaci nezvládlo.

Obě dvě postavy se za svou roli dočkají ocenění své činnosti a kariérního postupu, který následně ovlivní životy nás všech v Evropě – té západní, ale hlavně v té východní části. A ovlivňují nás dodnes.

Otázka třetí – kdo přikázal v zemích „Ost blocku“ založení „prognostických ústavů“, což byly „inkubátory“ pro nové politické vůdce? Andropov nebo Krjučkov? A kdo zajistil neúspěch státního převratu a následný totální rozvrat v SSSR v srpnu 1991? Krjučkov nebo Andropov?
Hluboko vede králičí nora, že? Ale to je teprve začátek.

V roce 1968 se pokusí Československo o návrat k myšlenkám „národního, demokratického komunismu… či socialismu s lidskou tváří, chcete-li. Není podstatné rozebírat, jestli šlo o pokus dostat zemi do americké sféry vlivu, nebo opravdu o návrat k programu komunistické strany, se kterou vyhrála volby v roce 1946. Pokus se nepovedl, vpád půl milionu do té doby spojeneckých

vojsk byl těžkým zklamáním pro obyvatelstvo. Vlna československých emigrantů se převalila přes hranice s Rakouskem a NSR. A v této vlně byla i skupina lidí, kterých si v západních centrálách velice vážili. Byli to špičkoví agenti československé státní bezpečnosti s bezprecedentními znalostmi o práci vlastní bezpečnostní služby – StB, ovšem hlavně té sovětské - KGB.
Na „Západ" se tak dostaly mnohé nečekané informace o psychologických operacích východních tajných služeb, včetně toho, že východní blok zaostal v technologiích, obzvláště ve výrobě mikročipů, které se nyní pokoušel získat poměrně nehezkým způsobem – průmyslovou krádeží… pardon, říká se špionáží. Jeden z nápadů přeběhlých špionů, které vedla touha po pomstě a vztek z potlačení Pražského jara, západní tajné služby zaujal – navlečte situaci tak, aby sovětská tajná služba ukradla záměrně vadné mikroprocesory… tedy „vyšpionážovala" a následně na jejich principu by začal východní průmysl produkovat výrobky, které budou prvních pár let fungovat bezchybně, ale v klíčovém okamžiku udělají pravý opak, než co se od nich očekávalo.
Tento proces probíhal relativně dlouhou dobu a nic zvláštního se nedělo. Trojské koně čekaly...

Otázka čtyři – jaký výbuch byl tak silný, že byl zaznamenatelný i ze špionážních družic? Ne, nebyla to Černobylská havárie. Jednalo se o výbuch v létě roku 1982, tedy dlouhých 14 let po potlačení Pražského jara. A věřte nebo ne, ve východních médiích se to tenkrát neobjevilo.

Spojené státy se tehdy snažily přesvědčit západní Evropu, aby nedovážela zemní plyn ze Sovětského svazu. Sověti se snažili zmocnit nejnovějších západních technologií. Jeden agent z KGB zpřístupnil CIA seznam technologií, o jejichž získání KGB usilovala. CIA nechala vypracovat pro tyto účely software, který měl po určité době fungování v Rusku začít automaticky provádět sabotážní akce. Pumpy, turbíny a ventily na plynovodu byly naprogramovány tak, aby vznikl nezvládnutelný tlak a aby po určité době plynovod explodoval.
Důsledkem byla obrovská, nejaderná exploze a požár, viditelný i z vesmíru. Vážně to poškodilo sovětské hospodářství. Bývalý americký představitel Národní bezpečnostní rady Thomas C. Reed ve své knize „At the Abyss" tvrdil, že CIA podsunula sovětské KGB západní technologie a do řídicího softwaru plynovodu nechala vložit tzv. „Trojan horse". Ten měl později způsobit extrémní zvýšení tlaku a následný obrovský výbuch. Reed tvrdil, že k němu došlo v létě 1982 a že jej zachytily americké družice.
To se tedy psalo léto 1982, už tři roky probíhaly boje v Afghánistánu. Ovšem i tam se projevovaly závady, kdy si elektrotechnika, „okopírovaná" ze Západu dělala, co chtěla. A to už bylo vážné. Hrozila celosvětová blamáž. Vedení tajných služeb o celé věci vědělo, bohužel dvacet let staré Brežněvovo vedení už nebylo schopno nic řešit.

Otázká pátá – kdo byl v té době šéfem KGB a o tři měsíce později nahradil přestárlého Leonida Iljiče v čele státostrany? Tady odpověď určitě znáte, byl to Andropov, bývalý velvyslanec v Budapešti.
Ani on ovšem už nebyl nejmladší, navíc bylo třeba jednat rychle, vojenská převaha USA hrozivě rostla. Kroky byly naplánovány už dlouho, dobré tajné služby nikdy nečekají na politický příkaz, jednají aktivně samy. Můžeme si o KGB myslet co chceme, nebyla to právě humanitární neziskovka, ale o tom, že měla dlouhé desítky let situaci v zemi pod kontrolou, nemusíme pochybovat. I v osmdesátých letech tomu tak bylo, než ve druhé polovině dekády přišla destrukce.

Pročpak byla zvolena forma totální destrukce? Bylo to nutné? Položte si otázku - poskytl by západní svět technologie svému nepříteli jen tak, kdyby si nebyl jist, že je nepřítel na kolenou? Smáli jsme se americkým filmům, kdy ruský kosmonaut tluče kladivem do přístrojové desky, aby ji opravil. A komu se svět směje, ten přece nemůže být nebezpečný. A tak západní svět poskytl slabému Rusku v devadesátých letech technologie – tentokrát už ne ty „cinknuté", které vám za

pět let udělají pravý opak, ale špičkové IT technologie. A kde zmizely ty „cinknuté“ zbraně v devadesátých letech? Pamatujete si ještě na ty filmy, jak jsme se smáli, že si Rusové nechali zbraně rozkrást nebo vyvézt do zahraničí? Ještě pořád se smějete, když dnes vidíte Lískovku (Orešnik), zbraň, kterou my prý vyvinout zatím neumíme?

A pokud vás smích ještě nepřešel, určitě umíte odpovědět na další otázky, třeba z československého prostředí:

Otázka šestá – nemusíte odpovídat, jen pro zamyšlení: pokud první pětiletka změn ve východní Evropě měla začít v roce 1984 a skončit v prosinci 1989 a nebyla plánovaným výsledkem práce KGB, pročpak tak spěchali, aby všechny změny proběhly právě do prosince 1989?

Otázka sedmá – trochu těžší – copak dělal americký prezident Nixon v Praze v říjnu 1989, měsíc před pádem režimu? Opravdu má bezmála osmdesátiletý člověk zapotřebí absolvovat desetihodinový let z USA do Prahy, strávit tam celý den schůzkami, telefonováním, večeří a druhý den po přespání na US Embassy opět absolvovat desetihodinový let domů? Že jste nevěděli, že k nám přijel? Nebuďte smutní, Rudé Právo o jeho návštěvě tenkrát opravdu nepsalo. Ani dnes o tom režimní tisk nepíše.

Otázka osmá – víte, že politbyro ÚV KSSS rozhodlo o odsunu sovětských vojsk z Československa a dalších zemí svého bloku už v prosinci 1988? Kdo tedy vybudoval legendu hrdiny Michaela Kocába, který okupanty vyhnal ze země a zazpíval jim na odchod?

Otázka devátá – víte, že jméno budoucího prezidenta Václava Havla bývalo československým návštěvám v Moskvě zmiňováno už v první polovině roku 1989?

Otázka desátá – ne, asi už stačilo. Protože jinak byste se museli začít zamýšlet nad tím, proč první pětiletka destrukce, naplánovaná Andropovem, končila dominovým pádem všech podřízených režimů v roce 1989. Proč byla zapotřebí celá druhá pětiletka, aby byl rozvrácen prostor Sovětského svazu. Proč třetí pětiletka rozvratu, při které už byly získávány klíčové západní technologie, končí plánovanou rezignací destruktora Jelcina a nástupem zachránce Putina. Proč čtvrtá pětiletka začínající rokem 2000 začíná triumfálním vítězstvím Putina a náhlým hospodářským zázrakem. Proč pátá pětiletka končí jeho mnichovským projevem, kdy dává najevo, že nový světový režim je zde. Pochopil to Západ? A proč šestá pětiletka končí rokem 2014, kdy se toho stalo tak mnoho? A co se stane v roce 2020, čím dalším se asi budou pokoušet rozvracet svět? A kdo? Ti kteří už více než sto let uchvacují a rozvracejí celý svět? A budou to ti západní, nebo východní?

Pořád vám připadá, že pokus o globální dominanci, kterou US zahájily zavedením FEDu v roce 1913 a následně zavedením Bretton Woodského systému v roce 1945 je tak historicky vzdálen, jak se mnohým zdá?

Ladik Větvička, Guantanamo; Kuba; prosinec 2019

PS*: Tak vidíte, uplynulo pár let, co jsem tato slova napsal. Dnes už víme, jaká destrukce světa byla zahájena na přelomu let 2019-20, kterou zázračně ze dne na den zastavil probuzený ruský medvěd.*
Dnes je prosinec, svět je v nejnebezpečnějším stavu od druhé světové války a nám nezbývá než čekat, jestli to spustí, protože krysa zahnaná do kouta nemá co ztratit. Dočká se vůbec prezident Trump v lednu 2025 inaugurace a povede se mu splnit alespoň část svého programu, nebo je on sám součástí destrukce?

Ladik Větvička, Arambol, stát Goa; prosinec 2024

Perestroika

❋ ❋ ❋

Londýn, jaro 1996, rozhovor s ruským disidentem Vladimirem Bukovským

Jak se díváte na Gorbačova?

Gorbačov je obyčejný podvodník. On nevymyslel žádnou „perestrojku“ a „glasnosť“, tu rozpracovali v ústředním výboru už za Andropova. To jsem zjistil na základě dokumentů.

Gorbačov byl člověkem obávaného dlouholetého šéfa KGB a posléze sovětského vůdce Jurije Andropova?

Ano, on byl člověkem Andropova. Andropovovi se líbil tím, že to byl mladý energický člověk, že vypadal dobře v televizi, mohl mluvit bez papíru. Ale Gorbačov sám nic nevymyslel. Všechno už bylo připraveno, celá ta koncepce „perestrojky“. Ale ta koncepce sama nespočívá v tom, abychom dospěli k demokracii. Ne. Šlo o to zachránit sovětský systém s minimálními ztrátami.

Čí to byl tedy plán?

Andropova.

"Revoluce se vždy inscenují.
Neexistují spontánní revoluce, i když bývají spouštěcí momenty a okolnosti,
které si je zdánlivě vyžadují.

Vodičem loutek se stane ten, kdo po ležící moci na zemi sáhne jako první."

Voltaire, 1789

Jak šel čas…

***

- duben 1945: v Berlíně umírá vůdce německé říše Adolf Hitler. Ještě dlouho po válce Stalina prohraná sázka na spojenectví s Hitlerem trápila. Podle svědectví jeho dcery Světlany měl Stalin ve zvyku opakovat: „Eh, spolu s Němci jsme mohli být nepřemožitelní…"

- 1945-48: ve střední a východní Evropě se k moci dostávají komunisté, ať už formou násilí nebo demokratických voleb (např. v českých zemích získali komunisté přes 40% hlasů díky obratně vedené kampani – znárodnění bank, dolů, hutí, velkých podniků, ale ponechání řemesel, malovýroby a zemědělství v soukromých rukách. Národní banky se odstřihují od mezinárodního systému rotschildovských financí. V CIA byla právě tato forma „národního socialismu" (komunismu) vyhodnocena jako nejnebezpečnější pro americkou celosvětovou nadvládu kvůli možnosti nežádoucí inspirace západoevropských obyvatel.

- 1948: vysoce postavený příslušník polské státní bezpečnosti a pracovník ministerstva vnitra Jozef Swiatlo, zodpovědný za boj s vnitřním nepřítelem kontaktuje britskou ambasádu s žádostí o útěk na západ. K jeho vlastnímu překvapení je odmítnut, předán pod správu CIA a je mu naopak přikázáno zůstat ve své pozici a zintenzivnit boj proti údajným nepřátelům strany a zaměřit se zvláště na osoby, prosazující národní cesty k socialismu.

- 1948-53: pod vlivem aktivit Jozefa Swiatla dochází k roztržce mezi Sovětským svazem a Jugoslávií a začíná hon na nepřátele lidu ve všech zemích východního bloku. Byly popraveny stovky a uvězněny statisíce osob.

- březen 1953: umírá vůdce sovětské říše Josif Visarionovič Džugašvili, známý pod přezdívkou Stalin. Po třiceti letech u moci po sobě zanechává zemi, která se ze zaostalého zemědělského kolosu stala jednou ze dvou světových průmyslových mocností, vlastnící jaderné zbraně a zanedlouho schopnou vyslat jak objekty, tak i člověka do vesmíru. Negativem zůstávají desítky milionů mrtvých v občanské i světové válce a miliony osob, které byly popraveny nebo musely projít Gulagy. Je otázkou, jaký podíl na tom měli trockisté, další nepřátelé režimu a vliv CIA. Krátce před smrtí Stalin napsal: „Člověk nežije věčně. I já jednou zemřu. Až se to stane, nahrnou na mou mohylu hromady hnoje. Ale přijde čas, vichr dějin ty hromady odvane a pravda vyjde najevo."

- podzim 1953: Jozefu Swiatlovi hrozí prozrazení, uniká tedy přes západní sektor Berlína do USA. V Sovětském svazu je popraven Berija a zákulisními metodami se do čela strany a státu dostává Nikita Sergejevič Chruščov

- podzim 1956: v Maďarsku je krutě potlačen pokus o demokratizaci či deinstalaci totalitního režimu. Moskevské vedení zvládá situaci jen díky energickým aktivitám sovětského velvyslance v Budapešti. Byl jím tehdy dvaačtyřicetiletý Jurij Vladimirovič Andropov.

21. únor 2022

Je rozhodnuto

* * *

Moskva, 21. února 2022; sídlo prezidenta Ruské federace

Vladimír Vladimírovič Putin - prezident Ruské federace
Sergej Šojgu – ministr obrany
Alexandr Bortnikov – ředitel FSB
Valerij Gerasimov – náčelník generálního štábu
Sergej Naryškin – ředitel SVR
Viktor Zolotov – velitel Rosgvardije
Dmitrij Kozak – zástupce vedoucího prezidentské administrativy, který měl na starosti ukrajinskou otázku

„Je čas, Vladimíre Vladimíroviči," přerušil mrazivé ticho v místnosti Dmitrij Kozak, specialista na Ukrajinu.
Vladimír Vladimírovič se beze slova zvedl a odešel do vedlejší, slavnostně vyzdobené místnosti s kamerami.

Šest spolupracovníků zůstalo sedět a sledovalo monitor.

Občané Ruska! Vážení přátelé!

Situace na Donbasu opět dospěla do kritické, vyhrocené fáze. Dnes se na vás obracím přímo, abych nejen zhodnotil probíhající události, ale také vás informoval o přijímaných rozhodnutích a možných dalších krocích v této záležitosti.
Dovolte mi znovu zdůraznit: Ukrajina pro nás není jen sousední zemí. Je nedílnou součástí našich vlastních dějin, kultury a duchovního světa. Je domovem našich blízkých – nejen kolegů, přátel a někdejších spolubojovníků, ale i příbuzných a lidí, s nimiž nás pojí krevní a rodinná pouta.
Obyvatelé jihozápadních zemí historické Rusi se již odedávna považovali za Rusy a pravoslavné křesťany. Platilo to jak před 17. stoletím – kdy se části těchto území znovu sjednotily s ruským státem, tak i poté.

Dovolte mi začít konstatováním, že moderní Ukrajina byla zcela vytvořena Ruskem – přesněji řečeno bolševickým, komunistickým Ruskem. Tento proces začal téměř bezprostředně po revoluci v roce 1917 a metody, které Lenin a jeho spolupracovníci uplatňovali, byly vůči samotnému Rusku dosti tvrdé; zahrnovaly totiž oddělení a odtržení částí jeho vlastních historických území. Obyvatelů, kteří tam žili po milionech, se na to samozřejmě nikdo neptal.

Později, jak před Velkou vlasteneckou válkou, tak po ní, Stalin začlenil do SSSR území, která dříve patřila Polsku, Rumunsku a Maďarsku, a předal je Ukrajině. Jako určitou formu kompenzace přidělil Stalin Polsku části původně německých území a v roce 1954 Chruščov – z důvodů, které nejsou zcela jasné – odebral Krym Rusku a rovněž jej daroval Ukrajině. Právě takto v podstatě vzniklo území sovětské Ukrajiny.

Nyní bych se však chtěl zaměřit konkrétně na počáteční období formování SSSR. Považuji to za nanejvýš důležité. Připomeňme si, že po říjnové revoluci v roce 1917 a následné občanské válce se bolševici pustili do budování nového státu, což mezi nimi vyvolalo ostré neshody. Stalin, který v roce 1922 zastával dvojí funkci – generálního tajemníka Ústředního výboru RKS(b) a lidového komisaře pro národnostní otázky –, navrhoval vybudovat zemi na principu „autonomizace", tedy udělit republikám (budoucím správně-územním celkům) při jejich vstupu do jednotného státu rozsáhlé pravomoci. Lenin tento plán kritizoval

a navrhoval učinit ústupky nacionalistům – či „zastáncům nezávislosti“, jak je tehdy nazýval. Právě tyto Leninovy myšlenky – konkrétně konfederativní uspořádání státu a heslo o právu národů na sebeurčení, a to až po možnost odtržení – položily základy sovětské státnosti: nejprve byly zakotveny v Deklaraci o vytvoření SSSR z roku 1922 a následně, po Leninově smrti, v Ústavě SSSR z roku 1924.

To okamžitě vyvolává řadu otázek. A ta první – a vlastně nejdůležitější – zní: proč bylo nutné tak štědře vycházet vstříc bezbřehým, neustále rostoucím nacionalistickým ambicím na okrajích bývalého impéria? Proč se rozsáhlá území – často bez jakékoli historické vazby na dané oblasti – předávala nově vzniklým, a mnohdy svévolně vymezeným, správním celkům známým jako svazové republiky? A znovu opakuji: tato území byla předávána i s obyvatelstvem historického Ruska.

Těmto správním celkům byl navíc fakticky přiznán status a podoba národních státních útvarů. Ptám se znovu: proč takové velkorysé dary – věci, o nichž si ani ti nejzapálenější nacionalisté netroufali ani snít – a proč dokonce těmto republikám udělovat právo na bezpodmínečné vystoupení ze společného státu?

Na první pohled se to zdá zcela nepochopitelné – naprosté šílenství.
Z hlediska historického osudu Ruska a jeho národů se Leninovy principy budování státu ukázaly být nejen chybou; bylo to – jak se říká – mnohem horší než chyba. Zcela zřejmé se to stalo po rozpadu SSSR v roce 1991.

Jak jsem již zmínil, sovětská Ukrajina skutečně vznikla v důsledku bolševické politiky; i dnes ji lze zcela právem nazývat „Ukrajinou Vladimira Iljiče Lenina“. Byl jejím tvůrcem a architektem. To plně dokládají archivní dokumenty, včetně Leninových tvrdých direktiv týkajících se Donbasu – regionu, který byl k Ukrajině doslova připojen násilím. A přece dnes „vděční potomci“ na Ukrajině strhávají Leninovy pomníky. Nazývají to „dekomunizací“. Chcete dekomunizaci? Dobrá, nám to naprosto vyhovuje. Není však třeba zastavovat se v polovině cesty, jak se říká. Jsme připraveni vám ukázat, co skutečná dekomunizace pro Ukrajinu znamená. Jeden zapomenutý východoevropský politik prohlašoval – co bylo ukradeno, musí býti vráceno. Budiž. Je třeba se vydat na strastiplnou cestu.

A tato Golgota bohužel nebude sametová…

O šedesát let dříve – Konec jedné éry

* * *

Moskva, 13. říjen 1964; letiště Vnukovo

Otevřely se dveře letadla a na schodiště, pokryté červeným kobercem, vstoupil nevysoký muž s pečlivě vyholenou hlavou.
Ozářen podzimním, říjnovým sluncem zvedl automaticky ruku k pozdravu, ale ve zlomku sekundy si uvědomil absurdnost situace. Na letištní ploše nestál vůbec nikdo. Jen dole u schodů stála Čajka pro prvního tajemníka strany a u otevřených dveří salutoval mladý řidič, kterého si Nikita Sergejevič pamatoval ze svého posledního pobytu v Moskvě.

„Bljať, dlouho jsem tady nebyl," pomyslel si Nikita Sergejevič. „Budu tady muset udělat pořádek." Zamával tedy alespoň řidiči, když už jej nevítal nikdo z politbyra strany.

„Co se tady děje? To by se za Stalina stát nemohlo, okamžitě by nechal někoho popravit," běželo mu hlavou, když pomalu s členem ochranky sestupoval ze schodů. „Copak nebyli informováni o mém příjezdu? Vždyť mě sami pozvali na zasedání…"

Usmál se na řidiče, který mu podržel dveře Čajky, ale řidič úsměv neopětoval. Nasedl na zadní sedadlo, okamžitě si uvědomil, že něco není v pořádku. Na druhé straně seděl neznámý člověk a vzápětí se na zadní sedadlo vtlačil i mladý řidič a nešetrně vytlačil Nikitu do nelichotivé pozice uprostřed.

„Co si to dovolujete, jsem první tajemník strany!" vykřiknul Nikita.

Z předního sedadla neznatelně pootočil hlavu jakýsi muž a hlasem, který mu byl povědomý, řekl ta slova, která jej už dlouho strašila v bezesných nocích v Picundě:
„Už nejste, Nikito Sergejeviči. Pojedete do Kremlu, tam se vše dozvíte. Ale nejdříve si uděláme zastávku na Lubjance. Doporučuji vám nedělat hlouposti, jinak mám příkaz se vás zbavit."

Člen ochranky nastartoval a Čajka se rozjela vstříc nechvalně známé budově na Lubjanském náměstí.

„Jestliže svoboda slova vůbec něco znamená,
potom je to právo říkat lidem to, co nechtějí slyšet."

George Orwell

Jak šel čas…

***

- 1956-61 Sovětský svaz úspěšně realizuje projekty, zahájené ještě v dobách Stalina a Beriji, často s použitím ekonomické špionáže. Po atomové bombě úspěšně testuje i vodíkovou bombu a vysílá do vesmíru první pozemské objekty. Po družici Sputnik úspěšně testuje i vyslání živých bytostí a v dubnu 1961 i prvního člověka ve vesmíru. Odsouzení Stalina na 20, sjezdu Komunistické strany SSSR způsobilo celosvětový šok v řadách levicově smýšlejících občanů, přesto zůstává SSSR symbolem pokroku pro národy Afriky a jižní Ameriky, vymaňující se z kolonialismu nebo diktátorských režimů. Nyní je na vrcholu a netuší, že následovat už bude jen odchod ze slávy a pád impéria, i když to bude ještě třicet let trvat.

- v srpnu 1961 vrcholí berlínská krize, která má ekonomické i politické pozadí. Na straně jedné mají obyvatelé západních sektorů okupovaných Británií, Francií a USA volný přístup do východního sektoru Berlína, okupovaného Sovětským svazem. Vzhledem k nekompatibilitě dvou měnových systémů využívají větší kupní sílu západoněmecké marky a vykupují zboží, podstatně levnější, než na západním trhu, což východnímu Německu způsobuje ekonomické problémy. Na druhé straně se nekrytá hranice obou systémů stává místem, kudy mohou z východního Německa unikat lidé, nespokojení s režimem. Sovětský svaz spolu s Německou demokratickou republikou rozhoduje o oddělení obou systémů pomocí masivní zdi, která je sice účinná a řeší ekonomický i politický problém, celosvětově je ovšem znakem slabosti režimu, který se bojí vlastních občanů i návštěvníků

- 1962 Karibská krize. USA stahují své rakety z Turecka a zavazují se nepoužít sílu proti Castrově režimu, Sovětský svaz na oplátku ruší plány na umístění raket na Kubě.

- 1963 John Fitzgerald Kennedy zavražděn poté, co se pokusil zbavit moci FED

Domácí vězení

❋ ❋ ❋

Moskva, říjen 1964; Lubjanka, sídlo KGB, Dzeržinského podzemní pracovna
Přítomny 2 osoby:

Jurij Vladimirovič Andropov, vedoucí odboru ÚV KSSS pro styk s komunistickými a dělnickými stranami socialistických zemí
Nikita Sergejevič Chruščov, první tajemník ÚV KSSS a předseda rady ministrů (tj. premiér) Sovětského svazu

„Můžete jít," pokynul energický čtyřicátník dvěma ozbrojeným příslušníkům ochranky a zamířil k velkému stolu, za kterým se ztrácel sedmdesátiletý muž s pečlivě vyholenou hlavou, ale bledou tváří.

„Dáte si vodku, Nikito Sergejeviči?" dotázal se a aniž čekal na odpověď, postavil na stůl dva křišťálové stakany.

„Popravíte mě?" hlesl Nikita Sergejevič.
„Nemluvte nesmysly. Na zdraví!" odpověděl Jurij Vladimirovič, vyprázdnil sklenici do dna, vyčkal, až tak provede i jeho partner a nalil oběma plný pohár.

„Nečekal bych vás tady, v budově KGB. Myslel jsem, že se věnujete odboru pro styk s komunistickými stranami, Juriji Vladimiroviči"

Jurij se zamyslel.

„To je vaše zásluha, Nikito Sergejeviči. Pamatujete podzim šestapadesátého v Budapešti? Jen díky mně jste tenkrát tu maďarskou kontru zvládli. Pro mě to ovšem znamenalo doživotní následky a radikálně to změnilo můj pohled na svět. Nejstrašnější dny toho podzimu nastaly, když jste na žádost maďarského vedení stáhl naše vojska z Budapešti . Povstalci ovládli město a aby nás zastrašili, věšeli na stromy před naší ambasádou maďarské komunisty a důstojníky státní bezpečnosti. Požádal jsem tenkrát Mikojana a šéfa KGB Serova, který přijel do Budapešti, aby evakuovali mou rodinu a rodiny dalších diplomatů, ale byl jsem odmítnut. V důsledku toho má žena utrpěla těžké nervové zhroucení, ze kterého se dosud nevzpamatovala. Syn začal silně pít."

„Dejte mi ještě," přisunul Nikita sklenici k zamračenému muži. „To jsem nevěděl."
Vypili další sklenici a chvíli mlčeli.

„Vracel jsem se od našich jednotek, které byly odsunuty mimo Budapešť, když se mé auto se znaky velvyslance dostalo na předměstí Budapešti pod palbu. Jeli jsme v něm tenkrát tři, zachránili jsme se, ale spolu s vojenským atašé a řidičem jsme pak dvě hodiny klopýtali nočním městem, abychom se dostali na ambasádu. Pár týdnů poté se dokonce pokusili o atentát na mou osobu. Když jsem pracoval ve své kanceláři, dvakrát na mě z podkroví protějšího domu vystřelili, ale dvakrát minuli: střely šly o pět centimetrů výš. KGB mi nijak nepomohla. Rozhodl jsem se, že pokud neumí KGB pomoci mně, sovětskému velvyslanci, změním KGB já. Tehdy jsem ztratil jakékoliv ohledy. Na vlastní oči jsem viděl, jak rychle se může zhroutit režim, který se ještě nedávno zdál nezničitelný. Neumíte si představit, co to je - do ulic vycházejí statisícové davy, které nikdo nekontroluje a jediné štěstí bylo, že neměli jednotné vedení. Masa samotná bez vůdce nezmůže vůbec nic. Věděl jsem, že když tomu dáme naše vedení, vyhrajeme. Jednal jsem s tehdejším šéfem strany Imre Nagyem a přesvědčil jsem ho, že Moskva podporuje demokratické změny.

Ale zároveň jsem už nechal v Užhorodu formovat novou vládu Jánoše Kadara, který byl k nám plně loajální. Do pasti jsem nalákal jednoho z vůdců povstání, šéfa budapešťské policie Sándora Kopácsyho. Abych vylákal Imreho Nagye z jugoslávské ambasády, kde se po potlačení povstání schovával jak krysa, dal jsem mu čestné slovo, že ho propustím ze země. Jak víte, své slovo jsem nedodržel. Ani jsem to neměl v úmyslu. On byl příčinou toho, co se stalo synovi a ženě. Popravili ho za kontrarevoluci o dva roky později v Rumunsku, od té doby je v Maďarsku klid," dodal Jurij Vladimirovič.

„Popravíte mě?" vrátil se k předchozí otázce Nikita Sergejevič.

Jurij Vladimirovič se na chvíli zamyslel: „Nebudu zakrývat, že i o tom rozšířené politbyro jednalo. Pro mě to byla těžká volba. Díky vám moje kariéra nabrala rychlý vzestup. Povolal jste mě z pozice velvyslance zpět do Moskvy, to vy jste vlastně speciálně pro mě vytvořil oddělení ÚV KSSS, které má na starosti vztahy s komunistickými stranami socialistických zemí a postavil mě do jeho čela. Ale já už tehdy věděl, že mé místo je v KGB. Přijde čas, postavím se do jejího čela a celou ji změním. Zatím o mém působení v této budově ví jen málokdo, ale ti, kteří vědí, mě požádali, abych s vámi prodiskutoval kroky následující po vaší rezignaci."

„Já jsem přece nerezignoval," namítl Nikita Sergejevič.

Jurij Vladimirovič se uštěpačně usmál: „Hlasování o vaší popravě proběhlo negativně jen o jeden hlas. Podívejte se, Nikito Sergejeviči, vy máte daču v Petrovo-Dalném, že…
Dnes se tady vyspíte, zítra se setkáte se soudruhy v politbyru, podepíšete dokumenty a já vás osobně odvezu do Petrova. Do Moskvy se už nebudete muset vracet, v Petrovu o vás bude plně postaráno. Vždyť vám je sedmdesát. Můžete se klidně vyhřívat na terase nebo psát paměti. Ručím vám za to, že se o vás i vaši rodinu postaráme."

„Hmm, takže domácí vězení na mé dače. A to vám mám věřit? Takhle nějak jste to určitě sliboval i Imre Nagyovi, že ano?"
Jurij Vladimirovič se neznatelně usmál, ale neodpověděl.

„Já vím, stejně nemám na vybranou," přemýšlel nahlas Nikita Sergejevič.
„Mohu vám položit jednu osobní otázku, Juriji Vladimiroviči?"

„Ovšem, ale před osobními otázkami bych si dovolil ještě naplnit naše číše," dodal a z nové lahve dolil každému dvě stě gramů vodky."

„U toho hlasování o mé likvidaci jste vy osobně hlasoval jak?" položil Nikita dotaz a upřeně se Juriji zadíval do očí.
Jurij Vladimirovič chvíli mlčel a díval se kamsi do rohu rozlehlé místnosti. Pak opětoval pohled Nikity Chruščova, prvního tajemníka Komunistické strany Sovětského svazu a tiše odpověděl:
„V tom hlasování o spravedlivém trestu jsem samozřejmě hlasoval pozitivně, tak jak si to zaslouží Stalinův zrádce…"

Nechal na stole plný stakan a odešel.

Spiklenci v čele s Leonidem Brežněvem využili toho, že Chruščov po dobu pěti měsíců nebyl v Moskvě. Udeřili v polovině října, kdy sedmdesátiletý tajemník trávil dovolenou v abcházské Picundě.
Brežněv ho pod záminkou jednání o zemědělské reformě zavolal do hlavního města, kde Chruščova na letišti uvítal šéf KGB a sdělil mu, že byl odstraněn z funkce. Chruščov nevzdoroval, v Kremlu si rezignovaně vyslechl kritiku politbyra a vzdal se moci. Oficiální verze zněla, že byl odvolán na základě „vysokého věku a zdravotních důvodů". Strana mu zajistila slušný důchod, auto a daču. *Zdroj: iDNES*

Zbývajících 7 let svého života strávil Chruščov (1894-1971) v ústraní, prakticky v domácím vězení na své dače v Petrovo-Dalném, kde v klidu sepisoval své paměti.

Jurij Vladimirovič Andropov měl v té době renomé znalce mezinárodních vztahů a ideologických otázek. Nástup Leonida Iljiče Brežněva v říjnu 1964 byl ovšem pro něj ranou, přespříliš byl spojen s Chruščovem a zdálo se, že s jeho setrváním ve funkcích je konec. Nicméně složité vztahy a rivality uvnitř kremelské věrchušky vedly nakonec ke sblížení s Brežněvem, který hledal spojence proti svým soupeřům (Šeljepin – Podgornyj – Kosygin).
V roce 1967 se podařilo Brežněvovi zbavit se nepohodlného šéfa KGB Semičastného. Novou hlavou KGB se stal Andropov, který zůstal v této funkci až do jara 1982, kdy se znovu vrátil do funkce tajemníka ÚV KSSS. V KGB i v jeho oddělení ÚV se soustředil mozkový trust poradců, kteří si udrželi vliv na dění v SSSR až do dob Michaila S. Gorbačova.

18. listopadu 1956, při recepci na polském velvyslanectví v Moskvě, Chruščov před západními velvyslanci ve svém projevu veřejně prohlásil: „Ať se vám to líbí nebo ne, dějiny jsou na naší straně. Pohřbíme vás!“ („Мы вас похороним!“)

24. července 1959 Chruščov řekl tehdejšímu americkému vice presidentovi Richardu Nixonovi při jeho návštěvě Sovětského svazu, že jeho vnoučata budou žít v komunismu.

Dva měsíce nato Chruščov navštívil Spojené státy, kde se před tamním ministrem zemědělství Ezrou Taftem Bensonem chvástal tím samým výrokem.
Když jej Benson ujišťoval o opaku, Chruščov údajně řekl: „Vy Američané jste tak naivní. Ne, vy nepřijmete komunismus rovnou jako takový, ale budeme vám dávat socialismus po malých dávkách, až se nakonec proberete a zjistíte, že už máte komunismus. Nebudeme s vámi muset bojovat. Oslabíme vaše hospodářství natolik, že nám nakonec spadnete do náručí jako přezrálé ovoce.“

Zrádce, kterému nevěřili

❋ ❋ ❋

Dalekosáhlé plány na zničení kapitalismu na Západě prozradil Anatolij Golicyn poté, co se v prosinci 1961 jako major KGB dostavil na americké velvyslanectví v Helsinkách a požádal o politický azyl.

Krátce poté byl dopraven zvláštním letadlem do tajného sídla CIA u Frankfurtu nad Mohanem.

Golicyn v Helsinkách zastával práci důstojníka kontrarozvědky v misi KGB pod stínovou funkcí druhého tajemníka velvyslanectví. Jeho útěk byl údajně vyvolán konfliktem s jeho představeným, plukovníkem Ženikovem, v důsledku kritické zprávy, vypracované Golicynem pro moskevskou centrálu. Zpráva se týkala činnosti rezidence ve Finsku.

Centrála KGB tehdy údajně odpověděla, že se nemá do zmíněných záležitostí míchat a má zůstat potichu! To znamenalo konec kariéry a rychlé odvolání do Moskvy! Golicyn byl absolventem vyšší diplomatické školy, pracující v rámci univerzity marxismu-leninismu, a také absolventem vyšší školy pro rozvědnou službu KGB. Mimo jiné zastával funkci šéfa oddělení kontrarozvědky proti USA v centrále KGB. Byl také rezidentem ve Vídni. Po návratu se v letech 1958-1960 stal hlavním analytikem záležitostí, týkajících se NATO.

Napsal několik knih pro vnitřní potřebu, které obsahovaly zásady práce rozvědky i kontrarozvědky. Byl to inteligentní, vysoký muž, ovládající cizí jazyky. Raději by pracoval jako vědec, než jako agent rozvědky. Vyšší důstojníci CIA a FBI, kteří jej vyslýchali, měli velké potíže s oddělováním jeho pravdivých informací od fantastických výmyslů.

Odpovědným pracovníkem ohledně výslechů a případné dohody s Golicynem byl specialista v oblasti tajných operací v oddělení plánování, Richard Helms. Podporovali ho v tom Raymond Rocca, šéf analytiků kontrarozvědky CIA, a také sám „šéf šéfů“, Angleton. Golicyn žádal o osobní rozhovor s prezidentem J. F. Kennedym, ale toho se nedočkal. O několik let později se však setkal s jeho bratrem Bobym (Robertem). Pokusil se mu předestřít sovětské plány, jejichž jádrem byly tyto body:

– KGB vypracovala dalekosáhlou strategii, jak zvítězit nad západní demokracií bez ozbrojeného konfliktu.
– Rozvědky států NATO jsou „prošpikovány“ zrádci, pracujícími pro KGB.
– KGB vysílá i falešné dezertéry s cílem zkompromitovat jak informace od Golicyna, tak i jeho samého.
– Zorganizování spolupráce mezi komunisty, socialisty a sociálními demokraty v Západní Evropě, ale rovněž mezi komunisty a nacionalisty v zemích „třetího světa“ i aktuální akce s cílem vytlačit USA z Evropy.
– Vytlačit západní státy z Afriky a Asie, a v budoucnu také z Latinské Ameriky.
– Současnou rovnováhu ve vojenské oblasti zvrátit ve prospěch Sovětského svazu.
– Vyvolat „umělé“, resp. zdánlivé konflikty v sovětském bloku – mezi SSSR a Jugoslávií, mezi SSSR a Rumunskem, a také mezi SSSR a Čínou.
– Vytvořit teorii o domnělé válce v Kremlu mezi „holubicemi“ a „jestřáby“.
– Vytváření trvalého dojmu, že se komunismus reformuje a demokratizuje.

A Golicyn skutečně nemluvil naplano. Poskytl vyšetřovatelům desítky dokumentů i analýz z oddělení „D“ KGB, které vzniklo v roce 1959. Uvedl také způsoby, jak zmíněných cílů dosáhnout:
– Infiltrace služeb protivníka.
– Získávání a zaškolování vlivných činitelů v masmédiích, na univerzitách i v dalších centrech, která spoluvytvářejí veřejné mínění (Gramsciho „pochod institucemi“).
– Podpora mírových hnutí – tedy oslava „boje za mír“.
– Vytváření kontrolované „opozice“.

– Podporování iniciativ, týkajících se „boje za mír“.

Golicynova senzační odhalení byla plně potvrzena událostmi v následujících dvou desetiletích, ale tehdy se přijímala s nedůvěrou.

Agenti FBI zůstali skeptičtí. V hlášení o rozhovorech byly téměř výhradně negativní názory o samotné osobně Golicyna i jeho „teoriích“. Pokládali jej za nepřizpůsobivého člověka, odmítajícího plnou spolupráci s FBI jako agent, který sice zná velmi mnoho, ale nechává si to pro sebe, snad na pozdější dobu.
Golicyn také naléhal na osobní setkání s Hooverem, šéfem FBI. Toho se ovšem nedočkal. Přesto jim však identifikoval a poskytl jména všech agentů KGB na velvyslanectví ve Washingtonu i na stálém zastupitelství SSSR při OSN, a zmínil se rovněž o mnoha dalších, ale bližší informace o nich si nechal pro sebe.

Strategii dezinformací vypracoval bývalý šéf KGB Alexandr Šelepin. Spočívala na vytváření dojmu, že SSSR je slabý a rozkládaný zevnitř, že v jeho satelitních státech to vře pod povrchem, hromadí se hospodářské potíže a že proto SSSR nakonec opustí imperiální ambice a svět vlastně ohrožuje pouze zabetonovaná poststalinská stranická skupina.

“Upřímný diplomat je jako suchá voda
nebo dřevěné železo.”
Josif Visarionovič Džugašvili

Tajná schůzka

Stejná místnost jako v říjnu 1964; o 18 let později.

Moskva, 12. ledna 1982; Lubjanka, sídlo KGB, Dzeržinského podzemní pracovna.
Přítomno 12 osob: Jurij Andropov (1914-1984), 5. generální tajemník UV KSSS 1982-84, gen. Valentin Varennikov (1903-2009), jeden z velitelů sovětsko-afghánské války, Michail Gorbačov (1931-2022) zemědělský tajemník ze Stavropole, 7. generální tajemník ÚV KSSS, Boris Jelcin (1931-2007)tajmník ze Sverdlovska, Jegor Ligačov (1920-), Nikolaj Ryžkov (1929-), Alexandr Jakovlev (1923-2005), Vladimír Krjučkov (1924-2007), Eduard Ševarnadze (1928-2014) + další 3 osoby

“Soudruzi, děkuji vám, že jste přijali mé pozvání. Omlouvám se, že vás přijímám v této nehostinné místnosti. Asi je vám jasné, že z tohoto jednání si odneseme každý jen to, co bude nutné, tedy to, co vám zůstane v hlavách. Žádné poznámky, prosím. V této místnosti můžeme hovořit naprosto otevřeně, je prověřená.
Na úvod vám něco povím a budu naprosto otevřený, ať vidíte, že totéž očekávám od vás,“ odmlčel se na chvíli a usrknul z šálku gruzínského čaje.

„Soudruzi, vy žijete v zemi, kterou neznáte. Pravdu o této zemi čerpáte z Pravdy. A to je lež!"

Místností to zašumělo. Všichni věděli, že sovětská média zkreslují skutečnost a ústřední deník jejich strany Pravda to činí též. Domácí úspěchy zveličoval, západní očerňoval, o domácích problémech nepsal a ze západních dělal nafouknuté bubliny. Realitu znali lidé z rozvědky, diplomaté, vybraní vědci a funkcionáři se zkušenostmi ze zahraničí, ti ji viděli na vlastní oči. Jen oni mohli srovnávat fakta se lžemi sovětské propagandy, ale nemohli o nich hovořit veřejně.

"Soudruzi, klid. To byl jen bonmot, vtip, legrace. Ale to, co nás nyní očekává, žádná legrace nebude. Prosím soudruha Varennikova, aby přednesl svou zprávu,” otevřel jednání šéf KGB Andropov.

Generál Valentin Varennikov se pomalu postavil a prohlédl si tváře okolo stolu: “Soudruzi, někteří z vás již víte, že situace je vážná. Netušíte však pravý stav věcí. Ten je katastrofální. V posledních pěti letech jsme rozpracovali varianty možného budoucího vývoje. Vzali jsme v úvahu všechny možnosti. Jak ty, které nám hrají do karet, tak i ty, které pro nás představují smrtelné nebezpečí. Nemám pro vás dobrou zprávu. Všechny varianty vývoje, jak kritická, tak reálná a dokonce i ta optimistická, směřují k tomu, že jsme ztratili vliv na vývoj naší společnosti, což je obzvláště kritické hlavně pro obranyschopnost socialistického společenství. Nebudu vám mazat med kolem úst. Vše nasvědčuje tomu, že ať podnikneme cokoliv, nejpozději v horizontu deseti let nás čeká naprostý krach našeho společenství.”

Místností zazněly nesouhlasné výkřiky. Napětí by se dalo krájet.

“Co nám to povídáte! Co to znamená?” ozval se tajemník ze Sverdlovska.

“Klid, soudruzi. Musím bohužel konstatovat, že jsme zaspali dobu. Podcenili jsme vědeckotechnický pokrok v elektronizaci průmyslu. Nemá smysl se zaobírat tím, kdo je za to zodpovědný. Jsme za to zodpovědni všichni,” odmlčel se Varennikov a prohlédl si vyděšené tváře soudruhů.

“Nenechám se zatahovat do nějakých elektronických problémů! Jsem zodpovědný za zemědělství,” prohlásil rozhodně mladý tajemník ze Stavropolského kraje.

“To tě sice ctí, soudruhu Gorbačove, ale příliš nám to nepomůže,” reagoval zamyšlený Andropov. “Nechte soudruha Varennikova, aby vás informoval o reálném stavu věcí.”

“Soudruzi. Akcí v Afghánistánu jsme se nechali vlákat do pasti. Byla to léčka, kterou generální tajemník Brežněv neprohlédl. Proto asi chápete, že diskutujeme jen v tomto uzavřeném kruhu. Žádná informace odsud se nesmí dostat ven. To je vám doufám jasné,” pokračoval generál.

“Začátek operace Bouře 333 v Afghánistánu nebyl špatný. Naše speciální jednotky SPECNAZ dobyly prezidentský palác, zastřelily prezidenta Amina a na jeho místo byl rozhodnutím politbyra dosazen tehdejší velvyslanec v Československu Babrak Karmal. Náš člověk. Bohužel, už tenkrát jsme se dopustili závažných chyb. Několik agentů SPECNAZ zbytečně zemřelo, včetně mého přítele Grigorije Bojarinova, jednoho z velitelů operace, jehož kvůli omylu zabili jeho vlastní lidé.”

V síni to zašumělo.

“Jak je to možné? Proč jsme nebyli informováni?” vykřikl rozhořčeně tajemník z leningradského kraje.

“Klid prosím. Jak víte, nikdy neinformujeme o našich chybách. Jen tak můžeme udržet naši pozici ve světě. A ta spočívá ve vnímání síly, kterou zaujímáme a kterou imponujeme světovému dělnickému hnutí. Proti nám nestojí nějací hadráci z afghánských vesnic. Proti nám stojí dobře vycvičená armáda bojovníků, vycvičená CIA. Jedná se o stovky tisíc bojovníků a CIA jen za poslední tři roky investovala do výcviku a zbraní přes 30 miliard dolarů.” Generál se odmlčel a vychutnával si ticho, které jeho informace způsobila.

“A tuto informaci máme odkud?” ozval se nevěřícný hlas.

“Nemusím vám asi vysvětlovat, že máme na druhé straně své lidi. Celou akci proti nám řídí Zbygniev Brzezinski. Vše je tedy pod kontrolou nejvyšších míst. Ani práce našich rozvědčíků ve Spojených státech bohužel nevedla k pozitivní změně stavu.”

(pozn. Od poloviny šedesátých let působil v USA agent československé rozvědky Karel Köcher. V listopadu 1972, po získání doktorátu na univerzitě, prověřili Köchera pro zaměstnání v CIA. Měl pověst brilantního sovětologa s militantními sklony a krátce předtím získal americké občanství. Navíc ho doporučil Brzezinski, pozdější poradce prezidenta Cartera pro národní bezpečnost. Jako každý musel i Köcher projít detektorem lži čili polygrafem. Tuto zkoušku absolvoval bez obtíží – na překonávání tohoto přístroje ho vycvičili ve zdravotním středisku ministerstva vnitra v Krakovské ulici v Praze.)

“Máte na mysli atentát na Reagana? Za tím stojí naši lidé?” podotkl Gorbačov. "A atentát na papeže také?"

(pozn: Čo o tejto kauze vieme s istotou? Brežnev sa počas celej svojej vlády nestretal s Andropovom, šéfom KGB, príliš často. No množstvo ich stretnutí sa dramaticky zvýšilo v apríli a máji 1981, podobne aj frekvencia ich telefonických rozhovorov. Vieme, že Jurij Andropov, vysoko inteligentný a bezohľadný šéf KGB na jeseň 1979 dospel k záveru, že Ján Pavol II. predstavuje pre sovietsky systém obrovskú hrozbu – zvnútra aj zvonku sovietskeho impéria.

Takisto vieme, že Ústredný výbor Komunistickej strany Sovietskeho zväzu 13. novembra 1979 vydal nariadenie, ktoré oprávňovalo použiť „všetky dostupné prostriedky“ na znefunkčnenie politiky Jána Pavla, ktorá bola zameraná proti porušovaniu ľudských práv zo strany Sovietov.

Vieme, že atentátnik Mehmet Ali Agca bol profesionálnym zabijakom, ktorý nejakým spôsobom ušiel z tureckého vojenského väzenia krátko po tom, čo bolo 13.11. 1979 vydané spomínané nariadenie. Následne absolvoval výcvik v sýrskom tábore prevádzkovanom tajnými službami sovietskeho bloku.

Vieme, že Agca sa po stretnutí v Teheráne s predstaviteľmi sovietskej tajnej služby dostal do Bulharska za pomoci bulharských bezpečnostných služieb a dva mesiace žil v luxusnom hoteli v Sofii. Vieme, že Agcove financie spravoval Turek napojený na komunistické tajné služby, ktorý neskôr zomrel za nevysvetlených okolností.
To, čo nemáme, sú dokumentmi podložené dôkazy, že to všetko sa vykonalo na priamy pokyn Andropova alebo sovietskeho vodcu Leonida Brežneva či oboch. No vieme, že keďže bulharskí špióni by neradi menili značku mydla vo svojich kancelárskych umývadlách bez súhlasu z moskovského ústredia, určite by nerozbehli operáciu proti Jánovi Pavlovi II. len sami od seba.

A dnes vieme ešte niečo ďalšie vďaka nudnej trojzväzkovej histórii denného rozvrhu Leonida Brežneva.
Andrzej Grajewski sa týmito materiálmi prelúskal a sústredil sa na Brežnevove aktivity z apríla a mája 1981 (krátko po tom, čo sa Agca, vtedy sa nachádzal v Zürichu, stretol s niekoľkými temnými postavami, aby dokončil logistické a finančné opatrenia na pokus o atentát, ktorý sa stanovil na 13. mája 1981).

Už vieme, že Brežnev sa počas celej svojej vlády ako de facto hlava ZSSR nestretal s Andropovom, príliš často. No množstvo ich stretnutí sa dramaticky zvýšilo v apríli a máji 1981, podobne aj frekvencia ich telefonických rozhovorov. Prečo došlo k takému náhlemu zintenzívneniu kontaktov medzi sovietskym vodcom a Andropovom práve v tomto čase?

Andrzej Grajewski: „Brežnevov rozvrh preukazuje, že počas takmer celých 18 rokov na vrchole moci bol iba jediný deň – 13. máj 1981 – dňom, keď jeho pozornosť neviazali rozhodnutia, riadenie a manažovanie, ale zrejme čakanie na niečo, čo malo nastať."

Podobne je na počudovanie Brežnevovov rozvrh z 13. mája 1981. V to ráno sa Brežnev stretol s delegáciou z Konga a podpísal niekoľko dohôd. Približne o 13:00 prišiel do svojej kancelárie v Kremli a pracoval na dokumentoch o samote. Z rozvrhu však nevyplýva, že by sa počas celého tohto popoludnia s niekým stretol alebo že by s niekým telefonoval. Na čo čakal? Očakával správy?

Po 18:00 – krátko po tom, čo Agca vystrelil na Námestí sv. Petra – Brežnev opustil Kremeľ a šiel do svojej rezidencie na moskovskom predmestí. Nasledujúci deň sa v Kremli stretol so sovietskym ministrom zahraničných vecí Andrejom Gromykom a 15. mája s Jurijom Andropovom.

Opatrný, ale podnetný záver Andrzeja Grajewského: „Dokazuje takáto postupnosť udalostí, že Brežnev bol informovaný o priebehu útoku? Nevieme. Ak predpokladáme, že nápad atentátu na pápeža vznikol v sovietskom vedení, potom o jeho načasovaní mohol Brežnev vedieť. Samozrejme, záznamy v jeho kremeľskom rozvrhu nie sú nepriestrelným dôkazom. No vyplýva z nich to, že 13. máj 1981 nebol pre Brežneva bežným dňom.
Zdroj: https://www.postoj.sk/45787/na-co-cakal-leonid-breznev

"Nebudu zabíhat do podrobností, soudruzi, to v tomto okamžiku není podstatné. Poslední události v Polsku sice dočasně vyřešily naše problémy politicky, a snad bychom to zvládli i v Afghánistánu. Bohužel, jak už jsem zmínil na počátku, hroutíme se vojensky."

"Jak, hroutíme? Co to má znamenat? Proč nenasadíme veškerou bojovou sílu Rudé armády?" zeptal se tajemník ze Stavropolu.

Generál se smutně usmál.
"Nebavíme se o lidských zdrojích, soudruzi. Naše zbraňové systémy, použité v bojích, bohužel ukázaly, že byly infiltrovány nepřítelem."

"Co to znamená? Za to někdo krutě zaplatí!" zvolal tajemník jaroslavské oblasti.

"Ano. Všichni za to zaplatíme," pokýval hlavou generál. "Jeden z našich velitelů, Boris Gromov, mě informoval, že naše zbraňové systémy dělají pravý opak toho, co by měly dělat."
"To nemyslíte vážně!" "Jak je to možné?" křičeli i do té doby klidní účastníci schůzky jeden přes druhého.
"Už jsem zmínil, že jsme zaostali v elektronice. To je prostě fakt, který se táhne od dob soudruha Stalina,

za kterého se těmto aspektům na konci čtyřicátých let nevěnovala dostatečná pozornost. Nebudu nyní řešit, je-li na vině soudruh Stalin, nebo naopak klika, která se i v té době pokoušela brzdit jakýkoliv pokrok a vést jej nesprávným směrem. Podceněním kybernetiky to začalo a nečekaně rychlým vývojem v oblasti mikročipů a počítačů to pokračuje dodnes. Samozřejmě jsme se snažili vývoj dohnat. Naši soudruzi z rozvědky dokázali neuvěřitelné věci. Dokázali jsme získávat ze Západu veškeré výsledky jejich vědecké činnosti. Bohužel, ne všemu jsme dostatečně přišli na kloub. Když to zjednoduším, nepříteli se povedlo infiltrovat vědecký pokrok tím způsobem, že některé mikročipy, které jsme získali díky našim rozvědčíkům, byly bohužel vadné."

Místností to opět zašumělo. "Jak, vadné? Co to znamená?"

"Možná jsem se nevyjádřil úplně přesně. Mikročipy, které jsme od Západu zkopírovali, byly záměrně infikované. Nebyla šance to odhalit. Abych to zjednodušil - mikročipy udělaly milionkrát, sto milionkrát správnou operaci. A po sto milion prvé udělaly přesný opak toho, co měly provést, konstatoval generál.

"Můžete být konkrétnější, generále,, nemáme tady před sebou co skrývat," pobídl ho Andropov.

"Dobrá. Jeden příklad za všechny. Řízené hlavice jsou dnes naváděny s přesností několika decimetrů na přesně stanovený cíl. Zajišťuje to satelitní navigační systém Glonass. Zjednodušeně řečeno má každý centimetr na zemi svůj přesně vyčíslený parametr, který může být zaměřen našimi družicemi. Spojené státy mají podobný systém, jmenuje se GPS. Vystřelená hlavice tak naprosto přesně zasáhne místo určení. Pokud tedy vše funguje, jak má. Bohužel čelíme situaci, kdy některé systémy naprosto nevyzpytatelně mění tyto parametry."

"To znamená, že vystřelená raketa letí na úplně jiné místo než má?" přemýšlel nahlas jeden z účastníků.

"Vyvozujete z toho naprosto správný závěr, soudruhu. Bohužel, je to ještě horší. Už se nám stalo, že vystřelená raketa změnila směr a zasáhla pozici Glonassu, ze které byla vypuštěna."

"To ale znamená, že…"

"Ano. To znamená, že můžeme být vystavení útokům našich vlastních systémů," dokončil načatou větu generál.

"Proč tedy nestáhnete napadené systémy zpět a nenahradíte je spolehlivými?" zeptal se tajemník ze Stavropolu.

"Jste bystrý, soudruhu Gorbačove, pochválil tajemníka generál.
Bohužel, my nevíme, které mikročipy způsobují tuto chybu. K infiltraci našich elektronických bojových systémů došlo někdy na počátku sedmdesátých let. Je to následek bratrské pomoci Československu z roku 1968, po které mnozí jejich rozvědčíci defekovali na Západ a prozradili nepříteli vše, včetně programu získávání vědeckotechnických poznatků. Mysleli jsme, že získáváme špičkovou elektroniku, ta však byla záměrně infikována. A na ní jsme stavěli své vlastní systémy. Systémy, které jsme okopírovali a začali vyrábět, dlouhá léta fungovaly bezchybně. A pak bez jakéhokoliv varování vypověděly službu, nebo udělaly přesný opak toho, co by měly. Jak asi tušíte, znamená to, že jsme proti tomuto faktu nejen bezbranní, protože netušíme, co všechno se nepříteli podařilo nakazit - ztratili jsme deset let. Co je ovšem horší, je fakt, že vývoj vlastních, bezchybných systémů nedokážeme vyvinout dříve než v horizontu dalších deseti let. Nevíme, jestli jsou napadeny mikročipy v továrnách, ve zbrojním průmyslu, v jaderných elektrárnách, nebo dokonce v kosmickém průmyslu. Dostali jsme se, soudruzi, do situace, ze které jsme se pokoušeli hledat jakákoliv východiska. Jak už jsem ovšem podotkl na začátku, všechny varianty směřují ke kolapsu ekonomickému i vojenskému. Není z toho cesta ven standardními metodami. Bohužel, naše současné vedení o tom nechce ani slyšet."
Generál se napil čaje a ztěžka dosedl do křesla. V místnosti zavládlo napjaté ticho.

První prolomil mlčení tajemník Gorbačov: “Předpokládám, soudruhu Andropove, že jsi nás nesvolal proto, abychom tady plakali nad rozlitým mlékem. Chyba v bitvě ještě neznamená prohranou válku. Vidíte nějaké řešení?”

“Ovšem, soudruzi. Známe východisko z této situace. Nebude to jednoduché, bude to bolet a bude to mít své oběti. Budu potřebovat pomoc každého jednoho z vás. Prověřovali jsme vás dostatečně dlouho na to, abych si byl jist, že jste těmi, kteří nás mohou vyvést z této kritické situace. Někteří se stanou dočasnými hrdiny, někteří dočasnými mučedníky a co je nejhorší, žádný z nás se nedočká za naši práci ocenění. Tedy přinejmenším v následujících padesáti letech. Ale historie nám dá za pravdu a sovětský lid to jednou ocení, tím jsem si jist. Nyní musíme po nějakou dobu pracovat skrytě. Nic se nesmí dostat ven. Věci, o kterých se za chvíli budeme bavit, hodnotí naše zákony jako vlastizradu. A za tu je trest smrti.”

Andropov se zkoumavě podíval do tváří každému z účastníků tajné schůzky.
“Pokud se kdokoliv z vás necítí dostatečně silný pro nadcházející úkoly, může to ještě v tomto okamžiku sdělit. Nikomu se nic nestane. Z bezpečnostních důvodů ho i s rodinou přesuneme na bezpečné místo v zapadlém kraji a dáme mu k dispozici ochranu. Musí vám být jasné, že nebude moci zastávat pozici, na které je nyní a musí vám být jasné, že se už nikdy nepotkáme. Ale ručím za jeho bezpečnost i bezpečnost jeho rodiny. Pokud má kdokoliv z vás pochybnosti o našem budoucím úkolu, je čestné přiznat to hned. Každý z vás už nyní je a i do budoucna zůstane pod přísným dohledem. Nemusím asi dodávat, že jakékoliv zakolísání se trestá tak, jak to my komunisté děláme už od dob soudruha Dzeržinského.

Pánové, pokud kdokoliv z vás nechce být součástí této operace, máte možnost se vyjádřit nyní," zakončil svou poslední větu důrazem, kladeným na každé slovo, opřel se oběma rukama o stůl a podrobně zkoumal svým pohledem každého z účastníků schůzky.

Napětí v místnosti by se dalo krájet. Minutové ticho, které se rozhostilo, bylo nesnesitelné. Někteří účastníci se dívali upřeně dolů, jiní přemýšleli o tom, jak se dostali na toto místo, jiní cítili, jak se jim zvedá tep i tlak. Ti, kteří kouřili, nervózně odklepávali popel třesoucí se rukou. Nepromluvil však nikdo.

“Výborně, soudruzi,” ozval se šéf KGB konečně.
“Věděl jsem, že jsem si vybral spolehlivé spojence. Dovolte tedy, abychom vás rámcově seznámili s našim plánem. Jeho krycí název zní – Operace Sametová Golgota.”

Nečekaná návštěva na Chruščovově dače

* * *

Petrovo-Dalné 50km západně od Moskvy, léto 1967; Chruščovova dača
Přítomny 2 osoby:
Jurij Vladimirovič Andropov (1914-1984), nově jmenovaný šéf KGB;
Nikita Sergejevič Chruščov (1894-1971), bývalý první tajemník ÚV KSSS, důchodce.

„Ale to jsou k nám hosté!“ vykřikl Nikita Sergejevič, zatímco třásl rukou Juriji Vladimirovičovi. „Přišel jste mi oznámit, že mě konečně zastřelíte? To už je snad zbytečné! Vždyť mi za dva roky bude tolik, co Stalinovi, když ho v třiapadesátém otrávili!“

„Nechte těch žertů, Nikito Sergejeviči,“ odvětil nakysle Jurij.

„Ale no tak, trochu humoru, soudruhu! Vždyť víš, že odsud už nikam nesmím jet, s nikým, koho neschválíte, se nesmím potkat a o tom, o čem se tady bavíme, pak stejně musí na Lubjance vypracovat elaborát. To se tak bojíte starého dědka?“

„Nechme toho, Nikito Sergejeviči. Raději přineste stakany, přinesl jsem vaši oblíbenou!“

Chvíli se procházeli po vesnici, ležící sotva padesát kilometrů západně od Kremlu a sledovali, jak si malí chlapci hráli na soutoku řeky Moskvy s malou bezvýznamnou říčkou Istrou.
„Vidíte ty chlapce, Juriji? Netuší, co to byla Velká vlastenecká válka. Už si nepamatují Stalina. Neznají ani mě. Stejně se ke mně nesmí přiblížit, mám pořád za zadkem ochranku. Proč jste přišel? Potěšit důchodce?“

„Vlastně jsem se přijel pochlubit. Příští týden budu jmenován předsedou Výboru státní bezpečnosti,“ odpověděl zadumaně Jurij Vladimirovič.

Nikita zvedl obočí. „Ale podívejme. Tak se vám to přece jen povedlo. Nu, po pravdě řečeno, myslel jsem tenkrát v Ljubjance, že jen fantazírujete. No tak to gratuluji! Stát se šéfem nejsilnější světové tajné služby, to si zaslouží obdiv!“

„Nechte toho, Nikito Sergejeviči. Nejsme nejsilnější tajnou službou. Sice to na první pohled vypadá, že jsme na vrcholu, daří se nám mnoho věcí, ale když budu upřímný, vše pozitivní založil už Stalin a Berija. Atomový i kosmický program. Industrializaci i poválečnou obnovu. Naopak všechny aktivity, které byly zahájeny za vaší vlády, nás dnes začínají diskreditovat po celém světě, a to nemluvím jen o stažení raket z Kuby. Místo toho, aby se tenkrát ve světovém tisku psalo o tom, že jsme dosáhli stažení amerických raket z Turecka, všichni psali o naší prohře a ústupu z Kuby. To samé berlínská zeď. Není chápána jako výraz naší síly, ale naopak, naší slabosti. Nikito Sergejeviči, kdybych tenkrát věděl o vaší úloze v zemědělství střední Asie, tak bych se zasadil o to, aby se ten hlas pro vaši popravu našel. Vy jste promrhal neuvěřitelné zdroje a výsledkem bude totální ekologická katastrofa. Odebrali jste vodu z řek a nyní nám mizí Aralské moře. A nedá se to už napravit, je to nevratný proces. Napáchal jste mnoho škod. A to nemluvím o tom, jakou škodu jste způsobil celosvětovému dělnickému hnutí za ty lži o Stalinovi. Vždyť za většinou z těch omylů jste stáli přece vy, trockisti!“ rozohnil se Jurij Vladimirovič.

„Netušil jsem, že nejsme na stejné lodi. Považoval jsem vás za svého člověka, Juriji. Zklamal jste mě. Nechme toho, chyby se staly, už je nezměníme. Ale povězte mi, celou dobu mi to vrtá hlavou. Proč jste se rozhodli

nechat mě dožít tady na břehu těch všivých řek. To je snad horší, než mě zastřelit. Proč jste se mě tenkrát nezbavili?“

Jurij Vladimirovič chvíli mlčel, jako kdyby hledal to správné místo, odkud začít.
„Pamatujete si na případ Jozefa Swiatla, druhého nejvýše postaveného člověka polské státní bezpečnosti?“

Nikita se zamračil a zamyslel.
„No ovšem. Rusko-polský Žid vlastním jménem Isaac Fleischfarb, který zdrhnul v západním Berlíně koncem roku 1953 přes americkou ambasádu do USA. Co má se mnou ten bazilišek společného?

„Nejen, že zradil a zdrhnul. Ale agentem CIA byl už od roku 1948 a má na svědomí mnoho lidských životů v celém socialistickém bloku.“

„To není možné. V té době přece pracoval na odhalování amerických agentů v Polsku a na základě jeho aktivit se pak rozeběhly všechny ty šílené procesy od roztržky s Jugoslávií přes popravy a uvěznění stovek tisíc lidí od Maďarska po Československo…“

„Podle všeho se zdá, že to všechno byla provokace americké CIA. Swiatlo chtěl už v roce 1948 azyl v Británii a kontaktoval britskou ambasádu ve Varšavě. Když se o tom dozvěděl Dulles, přikázal mu zůstat na svém místě a pokračovat ve své činnosti, což bylo odhalování nepřátel socialistického režimu. Nyní ale začal cílevědomě diskreditovat národně orientované komunisty a výsledkem byly všechny ty procesy.“

Chruščov nevěřícně kýval hlavou. „To není možné. To chcete říci, že všichni ti lidé byli nevinní? A ti popravení… to není možné. To by měl nakonec Stalin pravdu, že to může být provokace… jak to můžete dokázat?“

„První pochybnosti ve mně vzbudil už tenkrát Imre Nagy v Budapešti, když mi vyprávěl o tom, že z Laszlo Rajka udělali obětního beránka nezákonně. Když jste pro mě vytvořil tu sekci na UV, už jsem spolupracoval s KGB a ověřil jsem si, že za celou akcí údajného agenta Rajka stál právě Swiatlo. To se pak opakovalo v Polsku, Bulharsku a dalších státech.“

Skočil mu do řeči: „To přece není žádný důkaz!“
„Ovšemže ne. Pojďme dále. Zemí, která nejdéle odolávala spojení s agenty László Rajkem a Noelem Fieldem, bylo Československo. A byl to právě Swiatlo, který tlačil na sovětské kolegy tak dlouho, až tam dva poradci odjeli a brzy našli zrádce v tehdejším prvním tajemníkovi strany Slánském.“

„To si pamatuji. Stalin dlouho odmítal, že by právě šéf strany mohl být agentem CIA. Nakonec ale dostal přesvědčivé důkazy, pokud vím…“

„Které důkazy myslíte? Ty, které přenášela přes německo - československou hranici neopatrná agentka chodkyně s údajnými dopisy pro Slánského? Nebo to vysílání Svobodné Evropy, kde zaznělo heslo „Velkému metaři“, což měl být právě Slánský?“

„Ano, to je ono, to byl přesně ten moment, který Stalina přesvědčil, že se jedná o agenta a hrozí jeho únik do západní Evropy.“

„No vidíte. Celou akci ovšem vymyslel československý zpravodajec Moravec, který v té době pracoval v americké zóně v Bavorsku. A ten byl placen CIA. Přestože to byla více méně jeho aktivita, zapadla přesně do schématu, který CIA sledovala. Pomoci tomu, aby národní komunismus, socialismus, který měl v některých zemích poměrně silnou lidovou podporu, byl zdiskreditován. Byl totiž pro Západ nebezpečný. Pokud by uspěl, najednou by celý ten zločinný dolarový systém ztratil opodstatnění a příklad střední

a východní Evropy by mohly následovat další země. Vždyť třeba v Československu dostali komunisti ve svobodných volbách skoro 50% hlasů. To neměl ani Hitler ve dvaatřicátém. A stačilo slíbit, že se sice znárodní velké fabriky a banky, ale drobní řemeslníci, zemědělci a podnikatelé budou dále moci existovat. A najednou, právě po akci agenta Swiatla bylo rozhodnuto, že národní specifika socialismu nebudou brána v úvahu. Když se ve Washingtonu ke konci války rozhodovali, koho do Prahy poslat, padla volba na bohatého právníka s politickými ambicemi Laurence Steinhardta. Ten měl sice bohaté diplomatické zkušenosti a komunistické praktiky viděl doslova na vlastní oči jako velvyslanec v Moskvě na přelomu 30. a 40. let. Jenže komunisty v Československu a konkrétně Gottwalda podcenil. Ve svých telegramech z léta roku 1946 domů psal, že komunistický předseda vlády Klement Gottwald je „člověk se zdravým selským rozumem, který disponuje vrozenou bystrostí a je ochotný se učit, je to skrz naskrz československý vlastenec." Ale pak už to šlo ráz na ráz. Z jugoslávského Tita se udělal fašistický krvavý pes a brzy se zavíralo a vraždilo v celé východní Evropě. Gottwald se v Československu stal prezidentem, ale mnoho nechybělo, a byl zlikvidován, volba nakonec padla na předsedu komunistů Slánského."

„Byl jsem to já, kdo pak znovuobnovil vztahy s Brozem Titem, ale bylo už pozdě, ta nedůvěra zůstala. Ale stejně nevěřím, že za tím stojí USA. Ti lidé měli máslo na hlavě, od Tita, přes Gomulku, až po Slánského. Udělali mnoho chyb."

„To bezpochyby udělali. Nemusíte věřit. Mám kopii rukopisu knihy, kterou Swiatlo napsal a letos se jí chystá vydat v USA. Jmenuje se Splinter factor. Tedy tříštivý, nebo odštěpenecký, disidentský faktor. Tam přesně popisuje svou roli v celém procesu. Myslí si, že po dvaceti letech už to nikoho nezajímá a klíčoví svědci jsou mrtvi nebo mimo politiku. A já se obávám, že má tak trochu pravdu. Dnes jsme už někde jinde a je dobře, že se povedlo ty statisíce nevinně odsouzených rehabilitovat. To je i vaše práce. Ale ta léta v kriminálech jim nevrátíme. A co je nejsmutnější, ty mrtvé už neprobudíme. A přitom by se nám později hodili. Byla to chyba, soudruhu Chruščove. Kdyby nebyli popraveni, mohli jsme je se vší slávou vrátit do politiky a oni by hráli naše karty. Nemuselo dojít k problémům v Polsku, ani v Maďarsku. Ostatně, právě řešíme problém v Československu. Váš přítel Novotný nám začíná dělat starosti."

„Ale ne. Antonín? Prezident Československa?"

„Ano. Na podzim pětašedesátého podepsala jeho vláda dohodu o vybudování úložišť jaderných zbraní a pobytu sovětských vojsk na území Československa. Jak víte, Československo je spolu s Rumunskem jedinou zemí, kde nejsou naše vojska. Rumunsko nás netrápí, Černé moře máme pod kontrolou, ale československá hranice se západním Německem je nekrytá. A soudruh prezident se nám nyní otáčí jak korouhvička. Prostory byly československou stranou dobudovány, ale zdráhají se nám je předat. Ve smlouvě totiž je, že po předání už budou prostory plně pod kontrolou sovětské armády."

„Nu dobrá, ale co to má společného s popravami na počátku padesátých let?"

„To je jednoduché. Kdyby tenkrát nebyl popraven předseda KSČ Slánský, mohl by dnes po rehabilitaci jako hrdina zaujmout místo Novotného. A ručím vám za to, že by nám byl vděčný a byl by na naší straně. Ale my tam bohužel nevidíme nikoho, kdo by se té funkce mohl ujmout. Jsou tam jen šedivé byrokratické myši. Budeme to muset nechat na soudruzích z Prahy, aby našli novou krev, pak ji zpracujeme. Nu, kdo to bude, není podstatné, počkáme, až se objeví mladé kádry, nyní to už je jejich věc."

„Tak takhle to je…" zamyslel se Nikita Sergejevič. „Mysleli jste, že bych vám jednou ještě mohl být užitečný i já? Proti Brežněvovi?"

„Hm," usmál se Andrej Vladimirovič. „při vší úctě, už asi ne, Nikito Sergejeviči. Jen jsem to uvedl jako příklad nového myšlení.
Příteli Nikito, vím, že to není život, který jste žil kdysi – Picunda, Krym, Amerika… ale co byste chtěl? Jste naživu. A to je přece známka pokroku a humanity naší společnosti. Podívejte se, jak se ti psi servali o pozice

poté, co se vás na říjnovém plénu před třemi lety zbavili. Chtěli se zbavit i mě, ale Brežněv mě potřeboval. Teď mu budu muset pár let krýt záda. Pak budu mít tak deset let na to, abych reformoval KGB a po odchodu Brežněva i celou společnost. Nesmí to dlouho trvat, jinak se dostaneme do bodu, odkud nebude návratu a museli bychom celou společnost ukřižovat, aby mohla být znovu vzkříšena."
„Taková slova bych od šéfa KGB nečekal," odvětil zamyšlený Nikita Sergejevič.

„Říkám je i proto, že vím, že je nebudete mít komu sdělit, Nikito Sergejeviči. A jak asi tušíte, vidíme se naposledy. Jako předseda Výboru státní bezpečnosti už zde nebudu moci přijet. Je to paradoxní, ale takto jsme náš systém nastavili. Sbohem, Nikito Sergejeviči. A děkuji vám za vše. Mimochodem, snad vám udělá radost, že jsme rozpracovali některé vaše teze. Pamatujete, jak jste vykládal na Západě všem o tom, že jejich vnuci budou žít v komunismu?"

„No ovšem! Vy na tom pracujete? Povíte starému muži alespoň nějaké detaily, ať má o čem přemýšlet?"

Jurij Andrejevič se zamyslel: „Ale ano, je to tak prosté, až to je geniální. Zničíme ten jejich prosperující ´Západ´ jejich vlastními přednostmi – mládeží, svobodou a prosperitou," pronesl pomalu a sledoval, jak se bude Nikita Chruščov tvářit.

„No to jste mi toho řekl! Ale jak to chcete udělat?!" rozohnil se starý muž.

„Podle toho starého přísloví – všeho moc škodí. Svoboda je prospěšná, pokud má své mantinely a slouží pro dobro celku. Pokud dostane možnost hlásat své zrůdné nesmysly kdejaký pitomec, má to destruktivní důsledky. A tak pracujeme na tom, dát tuto svobodu všem – od ekonomických paskvilů přes likvidaci rodiny až po práva kdejakého úchyla. Prosperita je také skvělá věc, ale musíte zajistit, aby její výsledky neshrábly vrstvy, toužící po světovládě a naopak, není nic destruktivnějšího, než výsledky pracujícího lidu přerozdělit těm, kteří se na jejich práci nepodíleli. Takový systém přerozdělování dotací podkope aktivity každého hospodářství. No a zmínil jsem mládež – když budou už od mala získávat pocit, že mají na všechno nárok, za nějakou dobu ty zhoubné teze zavedou sami a až se jim to rozdrolí mezi prsty, bude už pozdě."

„Nu, vidím, že je to zase jen naše stará, dobrá dialektika. Kdyby ti mladí četli Marxe s Leninem, věděli by to. Jaký je časový rámec?"

„Jedna generace, Nikito Sergejeviči. Neboli tři pětiletky. Ověřili jsme si to opět v Německu. Ti staří nacisti odchovaní Hitler Jugend odcházejí a začínají je nahrazovat mladé kádry, ovlivněné tím, co jim posledních patnáct let vtloukali ve školách do hlav. Bude tam dost levicových anarchistů, oni už si ten systém zničí sami a ti mladí z jiných kmenů – Turci a Alžířani, jim k tomu pomůžou."

Jurij Vladimirovič se zastavil a podal Nikitovi ruku: „Sbohem, Nikito Sergejeviči. A děkuji vám za vše.
„Sbohem, Juriji. Přeji vám štěstí…"

Zmíněná kniha vyšla až v roce 1974 pod názvem „Komunistické zločiny a CIA" s podtitulem „Operace CIA Splinter factor", jako autor je uveden britský novinář Steven Stewart a v upoutávce je psáno:
Fascinující a děsné. Autor vydoloval historii, která nahání hrůzu. Utajované fakta o ďábelské operaci americké špionážní služby. Jak to vlastně bylo s komunistickými zločiny? Kdo to všechno a jak zosnoval? Sedl Stalin na lep CIA? Proč byly popraveny komunistické špičky v ČSR, Maďarsku, Polsku a Bulharsku? Jak to bylo se Slánským a Clementisem? Dočtete se zde o věcech, o kterých se vám ani jen nesnilo. Jsou celé národy pouze hračkou v rukou CIA?

Zatímco Joseph McCarthy, Výbor pro neamerické aktivity Sněmovny reprezentantů a FBI J. Edgara Hoovera ve 40. a 50. letech ve Spojených státech terorizovali podezřelé komunisty a jejich údajné sympatizanty, CIA pomáhala organizovat kampaň honů na čarodějnice proti osobám obviněným ze zrady Moskvy v zemích sovětského bloku. Operace Splinter Factor CIA vedla k zatčení stovek tisíc členů komunistické strany (a dalších) v Bulharsku, Československu, východním Německu, Rumunsku, Maďarsku a Polsku pro podezření ze špionáže nebo jiného podkopávání komunistické strany.

Komunistické úřady popravily stovky osob; a tisíce dalších zemřely ve vězení. Téměř všichni byli nevinní ve zločinech, ze kterých byli obviněni. Ve svých raných fázích se operace téměř výhradně točila kolem tří mužů – bývalého zaměstnance amerického ministerstva zahraničí, který se stal sovětským špionem, vysokého polského úředníka a budoucího ředitele CIA, který se jednomu z těchto mužů snažil pomstít za to, že ho osobně zradil.

Noel Field se narodil v Londýně v roce 1904. Jeho otec byl významný zoolog narozený ve Spojených státech a jeho matka byla úspěšná novinářka. Field získal titul politologie Ph.D. v roce 1926 na Harvardu a oženil se s Němkou, kterou před lety potkal ve Švýcarsku a která ho následovala do Ameriky. V krátké době Field přijal práci na ministerstvu zahraničí. Field byl jako bystrý mladý muž z úspěšné rodiny a se slibnou budoucností. Ale měl tajemství - Field byl komunista. Byl zděšen zkázou, kterou Evropě přinesla první světová válka, a doufal, že zabrání tak velkým válkám. Byl přesvědčen, že Sovětský svaz nabízí větší naději na mírový svět než Spojené státy.

Jeho vpád do světa špionáže začal poměrně skromně. Stýkal se s komunisty a dalšími levičáky a příležitostně psal články do komunistických novin pod pseudonymem, ale do žádných skutečných skrytých aktivit se nezapojoval. Zdálo se však, že Field byl předurčen stát se špiónem. Na Harvardu se setkal a stal se celoživotními přáteli s Laurencem Dugganem, který se také stal zaměstnancem ministerstva zahraničí a špionem pro Moskvu. Ve 30. letech se seznámil s Hede Gumpertzovou, německou špionkou komunistické strany, a jejím manželem Paulem Massingem. Byl to Gumpertz, kdo Fielda povzbudil, aby své aktivity posunul na úroveň skutečného špióna. Field se dokonce dostal do křížku s komunistickým agentem Algerem Hissem, o kterém Field později tvrdil, že se ho také pokusil naverbovat, ale Field místo toho spolupracoval s Gumpertzem.

Field opustil ministerstvo zahraničí v roce 1936, aby přijal práci u Společnosti národů v Ženevě. Byl údajně ve Švýcarsku, aby pracoval na odzbrojení, ale brzy se obrátil ke Španělsku, kde Francisco Franco vedl vojenskou kampaň proti demokraticky zvolené anarcho-socialistické vládě prezidenta Manuela Azañy. Field se stal šéfem Mezivládního výboru Ligy národů, který dohlížel na uprchlické operace organizace během španělské občanské války. Když španělská republika padla do rukou Francových sil – které dostávaly podporu od nacistického Německa i fašistické Itálie – Field pomáhal zahraničním bojovníkům, kteří se dobrovolně přihlásili do služby Republice v mezinárodních brigádách, repatriovat se do svých domovských zemí.

Porážka Španělské republiky zesílila Fieldovu nenávist k fašismu a jeho podporu komunismu. Ale také ztratil důvěru ve Společnost národů. Tam rezignoval na svůj post a přijal místo šéfa Americké společnosti pomoci Unitarian Service Committee. Z kanceláře této skupiny v Marseille Noel a Herta pomáhali komunistům, Židům a dalším antinacistům uprchnout z nacisty okupovaných území. Když Německo v roce 1942 zabralo jižní část Francie, Fieldovi se přestěhovali do Curychu, kde pokračovali ve své práci.Brzy po návratu do Curychu se Noel Field dostal do kontaktu s Allenem Dullesem, který v současnosti pracoval pro Úřad strategických služeb a později se stal šéfem CIA.

Sovětský agent a americký špionážní velitel se mohou zdát jako zvláštní spolupracovníci, ale svůj vztah považovali za vzájemně prospěšný. Field chtěl podporu OSS pro svou práci pro uprchlíky a Dulles doufal, že Fieldovy komunistické konexe poskytnou jeho agentuře neocenitelné informace a přístup ke členům strany.
Proto byl Dulles více než šťastný, že poskytl Fieldsovi pomoc. Zřejmě však špatně vyložil záměry Fieldovy práce s komunisty a podcenil svůj vliv ve východní Evropě.

„Ke konci války Field přiměl Dullese, aby poskytl americkou podporu projektu, který umístil agenty do různých evropských zemí, aby připravili cestu pro postupující spojenecké jednotky," napsal Howard Blum v Killing Hope: US Military and CIA Interventions since World Válka II . Muži, které Field vybral, byli nepřekvapivě všichni

komunisté a jejich umístění v určitých východoevropských zemích jim pomohlo získat otěže moci dlouho předtím, než se nekomunistické síly dokázaly přeskupit a zorganizovat. Field také pomohl přesvědčit Dullese a OSS, aby pomohli financovat tajné levicové antifašistické noviny v Německu s názvem Neues Deutchland. Noviny se později staly oficiálním orgánem východoněmecké komunistické strany, jakmile bylo Německo poraženo a rozděleno.

"Dalo by se dojít k závěru," napsal Blum, "že Allen Dulles byl podveden." Zdá se, že se tak mohl cítit i sám Dulles a Fieldův prohřešek neodpustil, ani nezapomněl.

Field po válce nadále pomáhal komunistickým uprchlíkům ve východní Evropě a po celou dobu pokračoval v páchání zrady, kterou ovšem považoval za správnou. Ve stejné době polský úředník ministerstva veřejné bezpečnosti jménem Jozef Swiatło také zradil svou vlastní zemi v naději, že přeběhne do Spojeného království, nebo do Spojených států.

Swiatło se podle Bluma poprvé pokusil přeběhnout z Polska do Británie v roce 1948, ale Dulles – od kterého se v té době očekávalo, že se brzy stane šéfem CIA – poradil svým protějškům v Anglii, aby Swiatłovi dali pokyn, aby zůstal na místě až do odvolání. Byl užitečnější pro agenturu za železnou oponou.

Když byl v Budapešti zatčen komunista Tibor Szőnyi pro podezření, že je špión, Swiatło viděl příležitost. Szőnyi se při výsleších zmínil, že věděl o Fieldově vztahu s Dullesem během války. Field byl široce známý v celé komunistické straně ve východní Evropě a měl mnoho přátel na vysokých místech. Fieldova historie na americkém ministerstvu zahraničí nebyla žádným tajemstvím a díky jeho vazbám na Dullese byl mezi mnoha členy komunistické strany ještě podezřelejší.

Pokud by bylo možné Fieldovu loajalitu zpochybnit, Swiatło věřil, že by to mohlo podkopat loajalitu a důvěryhodnost každého člena Strany, se kterým přišel do styku. Swiatło se obrátil přímo na Dullese s plánem, o kterém si myslel, že by mohl otřást základy komunismu v celém východním bloku. Konkrétně Swiatło věděl, že Field kontaktoval Jakuba Bermana, šéfa polského ministerstva veřejné bezpečnosti, aby požádal o pomoc se zajištěním práce ve východní Evropě.

Ve Spojených státech se začaly šířit zvěsti o Fieldových prokomunistických aktivitách, což Fielda stálo místo u USC. Field byl muž bez vlasti a rozhodl se s Hertou uprchnout do Prahy, kde doufal, že se stane oficiálním členem komunistické strany nebo dopisovatelem levicových evropských či amerických novin. Jeho dopis Bermanovi s žádostí o pomoc při hledání zaměstnání by vedl k jeho pádu – a pádu mnoha dalších.

Když Swiatło napsal Dullesovi o svém plánu použít Fielda ke zničení Bermana a kohokoli jiného, koho by mohli zaplést, Dulles odpověděl „s potěšením a pobavením", že Swiatło by se měl pohnout vpřed. Dulles viděl mnohem větší obrázek než jen Bermana a Fielda. Doufal, že operace by mohla, uvést celý blok do stavu akutní paranoie a spustit vlnu nebo represe a tyranii, která by nakonec mohla vést k povstání. Dulles nazval projekt „Operation Splinter Factor."

Komunistické úřady Fielda v květnu 1949 zatkly v Praze a poslaly ho do Budapešti, aby tam pomáhal při vyšetřování a soudních procesech. Ve vazbě byl opakovaně vyslýchán a mučen. Jeho manželku, syna a adoptivní dceru potkal stejný osud, když ho po jeho zmizení přišli hledat do Prahy.

Každý zmíněný komunista Field, s nímž měl nějaký kontakt, se stal podezřelým a byl zatčen, mučen a souzen. Každého, koho zatčení jmenovali, zase potkal stejný osud – vytvoření řetězové reakce zatčení, předváděcích procesů a poprav. Plán Dullese a Swiatła vyšel a nakonec přerostl jejich dohled a kontrolu. Čistky, které začaly operací Splinter Factor, se rozšířily po celém východním bloku. Celkem byly v Bulharsku, Československu, východním Německu, Maďarsku a Polsku zatčeny statisíce členů komunistické strany a dalších. Jen v Československu bylo zatčeno 169 000 členů komunistické strany, což podle Bluma ohrozilo 10 procent členů strany v zemi.

Komunisté při čistkách vyvolaných Operací Splinter Factor popravili stovky osob a další tisíce zemřely ve vězeních. Jak rostla pravděpodobnost, že bude Swiatło odhalen jako prozápadní špión a podněcovatel čistek, nakonec mu bylo v roce 1953 uděleno povolení přeběhnout přes Západní Berlín do Spojených států. Na ministerstvu veřejné bezpečnosti dosáhl hodnosti plukovníka. Swiatłovo zběhnutí způsobilo, že komunistická strana si konečně uvědomila závažnou chybu, kterou udělala. Čistky, které vyplynuly z operace Splinter Factor, se zpomalily a Field a jeho rodina byli po pěti letech zadržování, výslechů a mučení propuštěni.

Paradoxně nikdy nekritizovali ani neodsuzovali své bývalé věznitele za jejich brutální zacházení, alespoň ne veřejně. Noel a jeho manželka získali politický azyl a přestěhovali se do Budapešti, kde Field v roce 1970 zemřel.

Zdroj: https://medium.com/war-is-boring/operation-splinter-factor-combined-espionage-and-personal-revenge-2b71b513d59f

Jak šel čas…

***

Jan Šolta o polovině 60. let: Kdyby nebyl československý prezident Novotný tak tvrdohlavě umíněný a až ješitně pyšný a sebevědomě se nedomníval, že v rámci Varšavské smlouvy je Československo schopno ubránit se vlastními silami bez trvalé přítomnosti cizích armád na svém území; mohlo to v 68 všechno dopadnout úplně jinak a národ by nebyl tak tragicky rozdělen!" litoval v důchodu Miloš Jakeš.

O strategické potřebě alokace sovětských jednotek na našem území přesvědčoval A. Novotného již Nikita Chruščov. Sovětský záměr rozmístit u nás svá vojska trval od války.

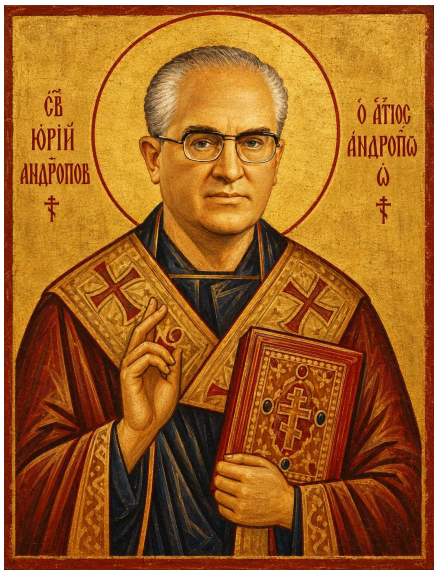
Na podzim 1945 se totiž prezidentu Benešovi povedl husarský kousek, prosadil současný odchod U.S. Army i Rudé armády a naše území se tak ocitlo bez cizích armád, což v poválečné Evropě představovalo téměř raritu! Při slavnostním loučení RA s dojatými a vděčnými občany sovětští důstojníci slibovali, že se k nám brzy vrátí. (Vrátili se až za 23 let na další 23 roky, ale to už je nikdo nevítal.)

Sovětský nátlak okamžitě zesílil po nástupu Brežněva, který byl maršálům zavázán nejen za podporu při sesazení Chruščova – jemuž vyčítali mj. nedomyšlené stažení vojska z Rumunska v r. 1958. Válečný generál – politruk Leonid Brežněv uniformy miloval, v soukromí nosil oblíbené lampasy alespoň na teplácích. Hned na jaře 1965 si maršál Grečko vynutil dohodu o výstavbě tří skladů s jadernými hlavicemi v Československu. A. Novotný sice zvyšoval výdaje na zbrojení – vztažené na jednoho obyvatele patřily ve světě mezi enormní; avšak Sověti přesto v r. 1966 nekompromisně vyžadovali v zájmu posílení jihozápadního křídla Varšavské smlouvy přesunout do ČSSR dvě sovětské divize!

V podmínkách studené války bylo obtížné trvale se stupňujícímu koncentrovanému nátlaku Sovětů dlouhodobě odolávat, vždyť kromě Rumunska byla sovětská armáda přítomna ve všech zemích sovětského bloku a navíc ČSSR přímo sousedila s NATO! Získat souhlas Novotného se nedařilo, usilovně se proto hledaly jiné cesty. Nepřišel by možná vhod případný „objev kontrarevoluce" v ČSSR jako vítaná záminka pro finální prosazení plánu vstupu vojsk a jejich trvalého setrvání v Československu?

Nový šéf KGB

Jurij Vladimirovič Andropov (15. června 1914, Nagutskaja, dnes Soluno-Dmitrijevskoje – 9. února 1984, Moskva) byl sovětský politik a nejvyšší představitel Sovětského svazu a předseda prezídia Nejvyššího sovětu od 12. listopadu 1982 až do své smrti o patnáct měsíců později.

Šlo o významného stranického a státního činitele KSSS a SSSR od konce 40. let do své smrti v únoru 1984. Působil ve významných funkcích v Komsomolu a stranickém aparátu v Karelo-finské republice a ÚV KSSS. Po Stalinově smrti odešel do diplomatických služeb a působil jako velvyslanec v Maďarsku, kde pracoval i v období protikomunistického povstání v roce 1956. V letech 1957–1967 vedl oddělení ÚV KSSS pro dohled nad sovětským blokem. V následujících patnácti letech stál v čele všemocné KGB. Na sklonku Brežněvovy éry se stal hlavním ideologem KSSS a po smrti Brežněva se stal jeho nástupcem. Funkci generálního tajemníka KSSS vykonával nedlouhých 15 měsíců (listopad 1982 – únor 1984).

Jurij Andropov pocházel z židovské rodiny. V mládí se stal aktivním komsomolcem. Během velkého teroru (1937/1938) vystoupal na přední příčky mládežnické organizace. V roce 1939 byl po ukončení velké čistky přijat do strany. V té době již vedl oblastní komsomolskou organizaci v Jaroslavli (1938–1940). Poté byl přesunut do nově zřízené Karelo-finské svazové republiky, kde se stal prvním tajemníkem republikového komsomolu. Během velké vlastenecké války se podílel na organizaci tamního frontu, partyzánského hnutí a spolupráci týlu a armády.

V roce 1944 přešel na práci ve stranických orgánech. Nejprve působil jako druhý tajemník hlavního města republiky (Petrozavodsk) a později se stal tajemníkem republikového ÚV. V této době si doplňoval své vysokoškolské vzdělání mimo jiné na Vysoké škole stranické při ÚV VKS(b). Jeho kariéru nepříjemně poznamenala leningradská aféra, která smetla celé vedení republiky. Andropov jen zázrakem vyklouzl díky aktivní spoluúčasti během kampaně.

Po pádu svého dlouholetého ochránce a prvního tajemníka Karelofinské republiky nenastoupil na jeho místo, ale byl převeden do ústředního aparátu v Moskvě. Stal se inspektorem a dohlížel na pobaltské svazové republiky. Jeho přímým nadřízeným se stal druhý muž strany Georgij Maximilianovič Malenkov a jeho favorit Averkij B. Aristov.

Po Stalinově smrti odešel do diplomatických služeb a působil jako velvyslanec v Maďarsku, kde pracoval i v období protikomunistického povstání v roce 1956. Jeho aktivita a vystupování během krize mu v očích Nikity Sergejeviče Chruščova přinesly ovoce. Brzy se dostavilo povýšení do funkce vedoucího oddělení ÚV KSSS pro dohled a spolupráci s ostatními sovětskými satelity.

V roce 1962 byl vyzvednut mezi tajemníky ÚV a zařadil se mezi nové perspektivní Chruščovovy aparátčíky. Získal renomé znalce mezinárodních vztahů a ideologických otázek. V jeho oddělení ÚV se soustředil mozkový trust poradců, kteří si udrželi vliv na dění v SSSR až do dob Gorbačova.

Nástup Leonida Iljiče Brežněva/Michaila Andrejeviče Suslova (říjen 1964) byl pro něj ranou a zdálo se, že s jeho setrváním ve funkcích je konec. Až přespříliš byl spojen s Nikitou Sergejevičem Chruščovem. Nicméně složité vztahy a rivality uvnitř kremelské věrchušky vedly ke sblížení s Leonidem Iljičem Brežněvem, který hledal spojence proti svým soupeřům (Šeljepin – Podgornyj – Kosygin).

V roce 1967 se podařilo Brežněvovi zbavit se nepohodlného šéfa KGB Semičasného. Novou hlavou KGB se stal Andropov, který zůstal v této funkci až do jara 1982, kdy se znovu vrátil do funkce tajemníka ÚV KSSS.

Pod jeho vedením upevnila státní bezpečnost svůj dohled nad obyvatelstvem. Pod její kontrolu se dostaly všechny sféry života státu i společnosti. Jedním z jejích úkolů byl boj s disentem, s projevy místního nacionálního separatismu a s náboženstvím. Z jeho iniciativy začalo vysídlování disidentů za hranice. V roce 1974 nebyl umožněn návrat Alexandra Solženicyna do země a později byl zbaven občanství. Lidé s odlišným názorem byli posíláni do psychiatrických léčeben, aby se předešlo jejich zavírání do věznic.

KGB sledovala i život za hranicemi SSSR a spolupodílela se na určování linie zahraniční politiky.

Andropov byl hlavním aktérem při vpádu sovětských vojsk do Československa v roce 1968 i do Afghánistánu v roce 1979. V letech 1980-1981 však jako ředitel KGB vystupoval proti návrhům řešit vojenskou okupací krizi v Polsku, která nakonec vyústila ve vnitřní státní převrat. Ve stejné době začal rovněž podporovat reformní kruhy v Sovětském svazu.

Úpadek Brežněvovy osobnosti mu otevřel možnost ucházet se o následnictví. Brežněv původně vyzvedával své favority A. P. Kirilenka (spolupracovník z Dněpropetrovska od třicátých let) a K. U. Černěnka (spolupracovník a asistent od padesátých let z Moldávie). Reálné šance se pro Andropova otevřely na jaře 1982. Po smrti M. A. Suslova zaujal post druhého tajemníka ÚV, převzal dohled nad ideologií a řízení sekretariátu ÚV.

Generálním tajemníkem ÚV KSSS byl zvolen na plenárním zasedání 14. listopadu 1982 na návrh svého rivala Konstantina Ustinoviče Černěnka. Dělba moci však proběhla již dříve na jednání politbyra.

Zdravotní stav nového sovětského vůdce byl již velmi špatný, přesto se vrhl do práce a zahájil sérii reforem, které měly obnovit hospodářský růst, zvýšit produktivitu práce a vyřešit ekonomické potíže kolabujícího impéria. Pozornost věnoval boji s korupcí a zneužívání postavení uvnitř stranické nomenklatury.

Do vedoucích funkcí vyzvedával mladší funkcionáře. Kolem něj se vytvořilo nové perspektivní vedení KSSS (Andropov, Romanov, Gorbačov, Alijev, Gromyko, Ustinov, Ryžkov, Ligačov, Solomencev a Vorotnikov), které však muselo stále počítat se silnými pozicemi konzervativců, kteří nechtěli narušovat status quo Brežněvovy epochy (Černěnko, Tichonov, Pelše, Grišin, Kunajev, Ščerbyckij, Zimjanin, Kapitonov, Rusakov).

Výrazným úspěchem, kterého jako generální tajemník dosáhl, bylo rozkrytí tzv. Bavlníkové aféry. Šlo o masivní korupční skandál, při němž vyšlo najevo, že představitelé středoasijských svazových republik, zejména uzbecké a tádžické po celou dobu Brežněvovy éry falšovali údaje o dodávkách bavlny s účastí některých Brežněvových blízkých spolupracovníků, včetně jeho zetě Jurije Čurbanova.
V rámci skandálu byly zatčeny a vyšetřovány řádově tisíce osob a rozpracovány změny ve správních strukturách jednotlivých svazových republik. Dokončit je však už Andropov nestihl, stejně jako se nedočkal výsledků vyšetřování.

V únoru 1984 zemřel ve věku 69 let. Jeho nástupcem se stal stářím a nemocemi zcela sešlý konzervativní stoupenec brežněvovského křídla Konstantin Ustinovič Černěnko. Ten zemřel o 13 měsíců později a na přerušené reformy, které Andropovov rozpracoval, navázal Černěnkův nástupce Gorbačov.

Zdroj: Wikipedie

Jak šel čas…

***

- leden 1968: v Praze (Československo) je svržen první tajemník strany a prezident republiky Antonín Novotný. Funkce prvního tajemníka strany a prezidenta se rozděluje, první získává Slovák Alexander Dubček, druhou Čech Ludvík Svoboda. Svým programem demokratizace a návratu socialismu k idejím před rokem 1948, tzv. socialismu s lidskou tváří získávají masovou podporu veřejnosti, jakou žádná jiná komunistická strana nikdy neměla. V této atmosféře se ovšem nedá otevřeně akceptovat zřízení sovětských základen a pobyt sovětských vojsk na území státu.

- srpen 1968: po dlouhém lavírování dává předsednictvo ÚV KSSS pokyn k obsazení Československa, krytého účastí dalších čtyřech socialistických států pod záminkou tzv. „internacionální pomoci". Po získání dostatečných záruk, že politický vývoj v Československu se bude ubírat „správným" směrem, začalo stahování intervenčních vojsk. V první řadě odcházely divize tzv. prvního strategického sledu, které se vracely do Polska a Maďarska. Ke 4.11.1968 Československo opustilo 25 sovětských divizí a všechny divize ostatních armád Varšavské smlouvy. Sovětská vojska obsadila prostory, dohodnuté v mezivládní smlouvě z roku 1965. Kromě toho byla vojska rozmístěna ve středně velkých městech Domažlice, Mladá Boleslav, Mimoň, Děčín, Vysoké Mýto, Bruntál, Olomouc s tím, že budou odsunuta, až dojde k normalizaci poměrů. Ve vedení komunistické strany Československa ovšem převládli konzervativci a demoralizovaná společnost je nedokázala dobu více než dvaceti let přinutit k jakýmkoliv změnám ve smyslu reformního programu z jara 1968.
Demoralizovanou zemi opustily desítky tisíc občanů, kteří zůstali v kapitalistické cizině, včetně mnoha příslušníků komunistické strany i bezpečnostních složek…

Po návratu do Československa se cítil československý agent Köcher zneuznaným hrdinou. Pro rozvědku představoval ukončený případ, už ho nemohla použít. Nicméně příslušníci první správy ho kontrolovali, protože za ním jezdily americké televizní štáby a spisovatel Ronald Kessler.

Náčelník rozvědky generál Karel Sochor dojednal s vedoucím tajemníkem Městského výboru KSČ v Praze Miroslavem Štěpánem, že ho přijmou v Prognostickém ústavu jako vedoucího vědeckého pracovníka s měsíčním platem 6000 Kčs. Köcher si podle záznamu z 23. března 1988 přál pracovat ve štábu poradců generálního tajemníka ÚV KSČ Milouše Jakeše – tato žádost však nebyla vyslyšena.

V listopadu si na Köchera stěžoval u Sochora Zdeněk Jirků z Prognostického ústavu. Třebaže mu vytvořili dobré podmínky pro práci, nic nedělá. A pořád prý tvrdí, že „je neustále sledován a perzekvován ze strany představitelů rozvědky,… je mu bráněno v činnosti a v aktivitě (vydání knihy, vystoupení v televizi atd.),… nemá adekvátní společenské postavení,… jeho život je v kontinuálním nebezpečí,… je ve špatné finanční situaci,… nesmlouvavě prosazuje opatření a kroky ve svůj prospěch,… udržuje široké styky na opoziční představitele (Charta)…“

Závěr Jirků, jak ho zaznamenal náčelník 52. odboru (USA) podplukovník Imre Farnbauer-„Ondráš“, zní: „…‚Rino‘ není schopen se adaptovat na společenskou a politickou situaci v ČSSR. Negativní trendy v jeho vystupování mají jednoznačně stoupající tendenci… Jeho činnost v ústavu má destrukční charakter a vzniká situace, která může vyústit v politický skandál.“ Dokonce i Štěpán se odmítl angažovat v jeho prospěch. Bude nejlepší dát „Rino“ do penze.
Začátkem prosince 1988 se Ondráš a zástupce KGB Jevgenij Budanov setkali s Köcherem. „Rino“ opět vyjádřil nespokojenost se svým postavením, nadhodil, že by měl dostat sovětské vyznamenání, což Budanova udivilo, nicméně jeho činnosti si Sověti váží. „Ondráš“ uzavřel: „Schůzka potvrdila nekonstruktivní přístup Rina k naší službě a jeho základní neschopnost přizpůsobit se podmínkám života v ČSSR. Zřejmě nebude schopen napsat knihu. Demonstroval egoistické a individualistické přístupy.“

Köcher nebyl spokojen s tím, jak se o něho ministerstvo vnitra postaralo. Jeho stížnost prošetřovala Inspekce ministra vnitra ČSSR, která ji uzavřela 10. října 1989 obsáhlým rozborem. Po návratu dostali manželé Köcherovi byt a ministerstvo půldruhého roku hradilo jeho nájemné a provoz. Jako odškodné mu bylo vyplaceno 150.000 tuzexových korun a přes 800.000 Kčs. Z hrubého měsíčního platu 7.820 Kčs mu vyměřili měsíční důchod 3800 Kčs. Podle telefonického odposlechu měli manželé neznámou sumu peněz ve švýcarských bankách. Nyní bydlí ve vlastní vile na okraji Prahy. Rozvědka s ním ukončila spolupráci s tím, že všechny povinnosti a závazky vůči němu splnila.

Žádné dokumenty nenaznačují, že by Köcher patřil k zásadním odpůrcům režimu, jak někdy naznačuje. V listopadu 1989 pronikl do Občanského fóra – využil toho, že tam působila řada lidí z Prognostického ústavu, které znal. Když ho ostatní poznali jako komunistického špiona v USA, musel odejít.

Zdroj: Karel Pacner, MFD, příloha Kavárna, 9. a 16. února 2008

Atomová mezihra

Sovětský svaz, Sosnový bor, 1975
Leningradská atomová elektrárna

Leningradská atomová elektrárna byla jednou z velevýkonných atomových elektráren. Výstavba započala v roce 1970 a 1. blok vstoupil do provozu v roce 1973. Do rozpadu SSSR byla největší jadernou elektrárnou v SSSR. Elektrárna obsahovala 2 reaktory RBMK-1000 1.generace a 2 reaktory RBMK-1000 2.generace. Elektrárna byla jednookruhová, což znamená, že chladivo z reaktoru přímo poháněl turbíny. Pro pracovníky elektrárny bylo vybudováno město Sosnový bor.
K první nehodě v elektrárně došlo krátce poté, co byl uveden do provozu první blok. Dne 7. ledna 1975 byla poškozena betonová nádrž obsahující radioaktivní plyny z bloku 1; nebyly hlášeny žádné oběti nehody nebo úniku radiace. O necelý měsíc později, 6. února 1975, se roztrhl sekundární chladicí okruh 1. bloku a uvolnil kontaminovanou vodu do životního prostředí. Tři lidé byli zabiti.

Nehoda nebyla hlášena v médiích.
Dne 28. listopadu 1975 palivový kanálek v bloku 1 utrpěl ztrátu chladicí kapaliny, což má za následek degradaci jaderné palivové sestavy, která vedla k významnému uvolnění záření trvající po dobu jednoho měsíce. Bezprostředně po havárii byla úroveň záření v Sosnovém boru 5 km od postižené jednotky 600 mR / h; celkem 1,5 MCI byl propuštěn do životního prostředí.
Obyvatelé Pobaltí nebyli upozorněni na nebezpečí. Nehoda nebyla oznámena v médiích a vyšetřovací spis byl uzavřen a archivován jako přísně tajný, aniž by se s ním mohli seznámit klíčové osoby v ostatních jaderných elektrárnách.

Prakticky ke stejné nehodě došlo v 1. bloku černobylské elektrárny v roce 1982. Ani o této nehodě se odborníci nesměli dozvědět. Do tragického výbuchu v Černobylu však zbývaly ještě 4 roky…

Při cestě do Baku se 19. září 1978 Leonid Brežněv zastavil v lázních Miněralnyje Vody, kde byl na léčení v nedalekém Kislovodsku obávaný šéf KGB Jurij Andropov. Soudruh jim představil nového nadějného soudruha - tajemníka Stavropolského kraje Michaila Gorbačova. ÚV KSSS připomínalo domov důchodců nebo přímo hospic a potřebovalo nové kádry. V listopadu se stal Gorbačov tajemníkem a kandidátem ÚV KSSS, stálým členem se stal v říjnu 1980. Na vzácném fotu z 10. května 1981 jsou všichni. Brežněv se vrátil z cesty do Kyjeva a soudruzi jej na nádraží přišli přivítat. Z prava do leva Andropov, Černěnko, hlavní ideolog Suslov, Brežněv, v pozadí maršál Ustinov, předseda rady ministrů Tichonov, ministr zahraničí Gromyko a Gorbačov. O zdravotním stavu vedení SSSR vypovídá to, že z mužů na fotce byli naživu do osmi let jen dva - Gorbačov a Tichonov.

Potvrzená sabotáž

❋ ❋ ❋

Velmi rizikový může být dodávaný hardware a software, který může předem obsahovat „zadní vrátka“ (backdoor neboli trojský kůň) k ovládnutí systému či počítačový virus.

Příkladem může být slavná špionážní aféra „Farewell dossier“ z roku 1981. Agent KGB Vladimír Větrov tehdy z ideologických důvodů zběhl a začal předávat velmi cenné informace francouzské tajné službě. Mimo jiné se tak Západ dozvěděl o operaci „Ředitelství-T“, skrze kterou se Rusové snažili dostat k vyspělým technologiím, především počítačovým mikročipům, polovodičům a počítačovým systémům, což byla oblast, kde Sovětský svaz výrazně zaostával.

Francouzský prezident Mitterrand o celé operaci řekl na setkání v Ottawě Ronaldu Reaganovi. CIA se následně rozhodla ruskou operaci nezastavovat a nechala Rusy krást falešné či upravené technické informace. Sověti více než rok podvod neodhalili a ukradené technologie se skutečně pokoušeli vyrobit a použít. Podle některých zdrojů způsobilo napodobování falešných amerických technologií velký výbuch transsibiřského plynovodu v roce 1982.

Ve stejném roce ale Větrov spáchal ze žárlivosti vraždu a při výslechu vyšla najevo jeho práce pro západní tajné služby a byl následně popraven.

V lednu 1982 schválil americký prezident Ronald Reagan plán CIA na sabotáž sovětské ekonomiky, v jehož rámci se do Sovětského Svazu ze Spojených států vyvážela moderní technologie záměrně naprogramovaná tak, aby po čase vyvolala havárii.

CIA se tak podařilo vyvolat obrovskou explozi sibiřského plynovodu. Vyplývá to z memoárů Thomase C. Reeda, bývalého amerického ministra pro letectvo, který v osmdesátých letech pracoval v americké Radě pro národní bezpečnost. Memoáry citoval americký deník Wall Street Journal.

Reedovu knihu "At an Abyss: An Insider's History of the Cold War (Na hranici propasti: Historie studené války z hlediska insidera)" vydalo nakladatelství Ballantine Books.
Reed v ní konstatuje, že exploze sibiřského plynovodu byla jen jedním z řady sabotážních akcí, které prováděla CIA v posledních letech studené války za svého ředitele Williama Caseyho.

Spojené státy se tehdy snažily přesvědčit západní Evropu, aby nedovážela zemní plyn ze Sovětského svazu. Sověti se tehdy snažili zmocnit prostřednictvím špionáže nejnovější západní technologie. Jeden agent z KGB zpřístupnil CIA seznam technologie, o jejíchž získání KGB usilovala. CIA nechala vypracovat pro tyto účely software, který měl po určité době fungování v Rusku začít automaticky provádět sabotážní akce.

"Pumpy, turbíny a ventily na plynovodu byly naprogramovány tak, aby vznikl nezvládnutelný tlak a aby po určité době plynovod explodoval," píše Reed a pokračuje:
"Důsledkem byla obrovská, nejaderná exploze a požár, viditelný i z vesmíru.

Došlo k ní v létě 1982. Vážně to poškodilo sovětské hospodářství.

Reed získal od CIA souhlas ke zveřejnění těchto informací, částečně byly už publikovány dříve, v roce 1996 v časopise "Studies in Intelligence", který vydává CIA.

Sametová Golgota

Moskva, 12. ledna 1982; Lubjanka, sídlo KGB Dzeržinského podzemní pracovna, přítomno 12 osob; seznam účastníků neveřejný, možno dohledat z těsnopisného záznamu KGB

„Soudruzi, v samovaru je čaj, poslužte si, prosím. Dnes tady nemáme nikoho z personálu, jak asi chápete. A až se občerstvíte, Vladimíre, předávám vám slovo," prolomil dusnou atmosféru šéf KGB Andropov.

(pozn: Vladimír Krjučkov pracoval na Diplomatické akademii sovětského ministerstva zahraničí, odkud ho vytáhnul do vrchních pater systému Jurij Andropov, který se stal jeho patronem. Od roku 1974 do roku 1988 stál Krjučkov v čele zahraniční zpravodajské složky KGB, prvního generálního ředitelství (PGU). Během těchto let se PGU podílelo na financování a podpoře různých komunistických, socialistických, antikoloniálních i ryze teroristických skupin po celém světě. Některá z těchto hnutí se později dostala ve svých zemích k moci a zavedla pro-sovětské režimy. Pod vedením Krjučkova se PGU mohlo pochlubit úspěšným pronikáním do západních zpravodajských agentur, získávání vědeckých a technických informací a zdokonalování technik dezinformace. Zároveň mělo GPU v roce 1979 hlavní odpovědnost za povzbuzení sovětské vlády k invazi do Afghánistán. Československý agent Karel Köcher podezřívá Krjučkova ze spolupráce se CIA a klade mu za vinu mimo jiné i prozrazení jeho vlastní identity. Od roku 1988 do roku 1991 byl Krjučkov sedmým předsedou KGB až do srpna 1991, kdy se stal iniciátorem Státního výboru pro stav nouze a vůdcem neúspěšného převratu proti Gorbačovovi. Po porážce převratu byl zatčen a uvězněn, ale už v roce 1994 ho státní duma amnestií dostala ven. Zemřel v roce 2007 ve věk 83 let.)

Vladimír Krjučkov si přilil do svého otlučeného porcelánového hrnku, který prý kdysi používal sám Berija, silný gruzínský čaj.

„Pánové, dovolte mi, abych vás tedy rámcově informoval o Operaci Sametová Golgota," začal rozvážně Krjučkov. Při těch slovech sebou někteří účastníci mimoděk trhli. Ještě nikdo je nikdy v Kremlu neoslovil titulem „pánové", natož v sídle KGB.

„Informace, které uslyšíte, budou pro mnohé z vás šokující a budou znít jak z propagandistické příručky buržoazní centrály. Za vyslovení myšlenek obsažených v našem plánu se mimo tuto budovu zavírá nebo popravuje.

Asi bude těžké okamžitě akceptovat nezbytnost prosazení opatření, které náš plán obsahuje. Zdůrazňuji ovšem, že to jsou opatření nezbytná a jediná možná. Nemáme jinou variantu. V okamžiku, kdy nepřítel vyhodnotí, že jeho vědeckotechnická aktivní opatření měla úspěch, dostaneme se pod tlak, který v nedalekém horizontu zničí naši pozici na mezinárodní scéně. My dnes bohužel nejsme schopni zaručit, že bojová hlavice, cvičně vystřelená někde na Sachalinu, nezmění v době letu parametry a nezamíří na Pentagon."

„Nebo na Kreml," dodal mladý soudruh Jelcin.

"Cože? To nemyslíte vážně!" ozval se nevěřícný hlas.

„Pánové, aniž to svět zatím tuší, my už dnes nejsme rovnocenným partnerem Spojených států amerických. Ztratili jsme to, čeho dosáhl soudruh Stalin od počátků industrializace Sovětského svazu v třicátých letech. Za dvacet let ze zemědělského, zaostalého státu vybudoval průmyslovou velmoc, porazil nacisty financované anglosaskými bankami a vyvinul atomovou bombu. Za dalších deset let jsme létali ve vesmíru. V šedesátých letech jsme pozvedli sociální úroveň sovětského lidu na úroveň, na které nikdy nebyla. Silou jsme rozdrtili nepokoje v Berlíně, Budapešti i Polsku. To bylo naprosto správné a nutné. Kritickým zlomem

se stala akce v Československu. Po vojenské stránce byla perfektně připravená. Nikdo ovšem nevyhodnotil, jak negativní následky bude mít tato akce na světovou veřejnost. Ztráta naší reputace byla bolestná, ovšem ještě bolestnější byla ztráta Československa jako tradičního spojence, partnera v mezinárodních rozvědných aktivitách a hlavně přechod mnoha jeho aktivních důstojníků na stranu nepřítele. Tam jsou kořeny našich dnešních problémů. Československí defektoři pomohli nepříteli zasáhnout nás na nečekaném místě.

Cílem Operace Sametová Golgota bude nejen navrácení mocenského postavení naší země, ale i ochromení našich nepřátel. Z chyb se umíme poučit a napravit je. Jak už zmínil soudruh Andropov, nebude to bez obětí. Na dlouhá léta budeme muset opustit pozici předního světového hráče. Budeme muset přesvědčit svět, že už nejsme tím, čím jsme byli. Pravděpodobně budeme muset obětovat naše spojence z Varšavské smlouvy, rozhodně budeme muset rezignovat na partnery z mezinárodního dělnického hnutí. Abychom přesvědčili svět – a hlavně našeho úhlavního anglosaského nepřítele – o tom, že jsme na kolenou a že už se nás nemusí bát, budeme nuceni ekonomicky rozvrátit naši zem. Bude to mít nedozírné následky na myšlení našich lidí a pokrokových lidí na celém světě.. Když to mám říci naplno, pánové – starý komunismus je mrtev!“

„Za tohle nás zastřelí,“ zašeptal Gorbačov.

„Ano, pokud se cokoliv z našeho plánu dostane ven, Brežněv nás popraví za vlastizradu. Proto musíme zatím pracovat tajně. Podle našich informací už nebude generálním tajemníkem dlouho. Potřebujeme vaši pomoc, abychom zajistili našeho člověka jako jeho nástupce. Teprve pak můžeme rozjet operaci Sametová Golgota, říkejme ji zkrácené OSG, naplno. Ale ani potom nebudeme moci otevřeně zveřejnit naše cíle. My všichni, jak jsme tady, se naplnění těchto cílů pravděpodobně nedožijeme, soudruzi.“

„Jaký je časový harmonogram akce?“ otázal se Jakovlev.

„Tři pětiletky destrukce, tři pětiletky návratu tam, kam naše země patří, pánové.“

„Bljať, třicet let...“ poznamenal jednapadesátiletý Jelcin. „Tak toho se fakt nedožiju.“

„A to ještě neznáte roli, kterou jsme vám přisoudili, Borisi Nikolajeviči. Náš lid bude při vyřčení vašeho jména sprostě nadávat,“ reagoval s jemným úsměvem Krjučkov.

„Pro mě máte taky nějakou roli?“ ozvalo se zleva.

„Nepředbíhejte, soudruhu Gorbačove. I na vás čeká specifický úkol. Pojďme ale zpět k časovému plánu. Předpokládáme, že během roku dojde k úspěšné výměně na pozici generálního tajemníka. Nemusím asi tajit, že našim kandidátem je soudruh Andropov. Pod jeho vedením bude nutné během prvního roku zbavit se potenciálních nepřátel v jednotlivých republikách. Někteří si tam vybudovali stát ve státě. Kradou ve velkém a my budeme potřebovat prostředky. Budeme muset zkoncentrovat zdroje a umístit je v zahraničí pro pozdější využití. Celá akce OSG bude oficiálně zahájena 31. prosince 1984. Bude to na počest soudruha Erika Arthura Blaira, který byl naším člověkem. Znáte jej asi pod krycím jménem Orwell. Všichni jste povinně četli jeho knihu 1984, nikdy jsme vám ovšem neřekli, že se nejedná o jakési sci-fi, ani se v ní nepíše o jakémsi post-komunistickém systému. Ta kniha je návod a cíl, kterého chceme dosáhnout v zemích našich nepřátel. Musíme toho dosáhnout, pokud se chceme vrátit na vedoucí pozici. Mimochodem soudruh Orwell dostal jako stranický úkol napsat tuto knihu v roce 1946 poté, kdy vydal skvělé dílo Zvířecí farma.“

Mnozí ze skupinky okolo stolu překvapeně vzhlédli.

„Ano, soudruh Orwell byl členem strany. Bohužel, zdraví ho zradilo příliš brzy,“ dodal Andropov.

(pozn: George Orwell se narodil v Indii, jež byla tehdy součástí britského impéria, a jeho otec Richard Walmesley Blair zde pracoval jako úředník. Když bylo Orwellovi kolem jednoho roku, odvezla ho jeho matka Ida Mabel Blairová

do Anglie. Otce viděl až za několik let. Měl dvě sestry, starší Majorie a mladší Avril. Vyrůstal v Oxfordshiru a podle místní říčky Orwell si později dal pseudonym. Svou rodinu později popsal jako „nižší vyšší střední třídu".
Vystudoval soukromou střední školu a prestižní Eton College. Jelikož mu rodiče nemohli platit studium na univerzitě, začal v roce 1922 pracovat pro Indickou imperiální policii v tehdejší Britské Indii (v Barmě). Zde jsou počátky jeho nenávisti k imperialismu a také se zde začal klonit k levicové politice. Své zážitky popsal v románové prvotině Barmské dny vydané v roce 1934.
V roce 1927 se Orwell vrátil zpět do Anglie, začal psát eseje a pracovat jako novinář. Nějakou dobu žil na ulici jako tulák a pohyboval se mezi spodinou. Zkušenost zúročil například v knize Na dně v Paříži a Londýně vydané v roce 1933. Politické události v Evropě se ho silně osobně dotýkaly, a tak se stal socialistou, antifašistou a kritikem všech nedemokratických politických tendencí.

Po roce 1936 se jako dobrovolník zapojil do španělské občanské války, kde bojoval na vládní straně v jednotkách milicí POUM (Dělnické strany marxistického sjednocení). Zážitky z působení ve španělské občanské válce popsal v knize Hold Katalánsku, v které líčí i těžké zranění z 20. května 1937, kdy byl zasažen do krku fašistickým odstřelovačem. V roce 1938 žil půl roku v Maroku.
Do roku 1940 psal recenze na knihy pro Nový anglický týdeník. Druhé světové války se neúčastnil kvůli vleklé tuberkulóze. V roce 1940 zahájil práci pro BBC a svými komentáři pilně přispíval do novin a časopisů. Toto zaměstnání opustil v roce 1943.

Těsně před svou smrtí roku 1950 napsal svůj nejznámější román 1984. Zemřel na tuberkulózu ve věku 46 let.)

Zdroj: Wikipedie

<u>Některé ze slavných Orwellových citátů:</u>

„Vrcholem veškerého kacířství je zdravý rozum."
„Člověk je jediný tvor, který konzumuje, aniž by produkoval."
„Jestliže svoboda slova vůbec něco znamená, potom je to právo říkat lidem to, co nechtějí slyšet."
„Říkat pravdu v čase všeobecného klamu je revoluční čin."
„Každá revoluce končí tehdy, když se nová prasata dostanou ke korytům."
„Antifašismus nemá žádný význam, pokud se zároveň snažíme zachovat kapitalismus. Fašismus je koneckonců pouze dalším vývojovým stupněm kapitalismu."
„Totalitní stát může dělat velké věci, ale jednu věc udělat nemůže: nemůže dát dělníkovi v továrně pušku a říct mu, aby si ji vzal domů a měl ji v ložnici. Puška visící na zdi dělníkova příbytku nebo farmářovy chýše je symbolem demokracie. A je naším úkolem dohlédnout, aby tam zůstala."

„Zahájení OSG tedy plánujeme na 31. prosinec 1984. V první pětiletce využijeme zkušeností z pražského jara k nabuzení a následné destrukci společnosti. Uvolníme cenzuru, zavedeme částečné reformy, podpoříme nacionalismus. To probudí síly, které následně samy provedou destrukci. Nepůjde to samo od sebe, společnost je nehybná, trvalo by příliš dlouho, než by se aktivizovala. Pod našim vedením založíme u nás i v zemích našich partnerů centrály, kde se naši lidé budou připravovat na specifické úkoly, tak jako tady teď sedíte vy. Celá první pětiletka musí bezpodmínečně skončit 31. prosince 1989. Socialistické experimenty našich partnerů budou ukončeny, do čela států a vlád nastoupí předem vytipovaní lidé."

„To zní neuvěřitelně," poznamenal Jelcin. „Ještě dnes ráno by mě nenapadlo, že uslyším taková slova, navíc v sídle KGB. Co když se naši spojenci postaví na odpor? V Československu? V Albánii? V Rumunsku?"

„Pokud se kdokoliv postaví na odpor, bude nemilosrdně zlikvidován," odpověděl klidně, ale s vážným výrazem Andropov.
„A je úplně jedno, jestli to bude prezident, generální tajemník nebo řadový komunista. Kdo se bude vzpouzet, bude postaven ke zdi. Celá fáze musí být ukončena tak, jak řekl soudruh Krjučkov. Bez toho bychom se nepohnuli dál."

„Dobrá, jaké jsou cíle druhé pětiletky, soudruhu Krjučkove?“ otázal se Gorbačov.

„Mě by spíš zajímalo, kdo budou ti noví lidé v čele našich spojenců! Kde je vezmeme? A kde je vezmeme u nás?“ skočil mu do řeči Jelcin.
„Noví lidé budou naši staří dobří známí, soudruhu Jelcine, kteří dnes vedou aktivity proti nám. Lidé ze Solidarity v Polsku nebo z Charty v Československu. Tam, kde jsme situaci úplně zklidnili, budeme muset vybrat kádry ze strany, v Rumunsku nebo Bulharsku, tam se nám nepodařilo opozici vytvořit. Mimochodem, už jsem vydal příkaz tajné službě v Polsku, aby na toho Walesu dali pozor. Je to tam teď divoké, nerad bych, aby to některý soudruh přehnal.

(Skutečný vliv na dění ve společnosti získali chartisté paradoxně až po výměně vládnoucí moci na konci roku 1989. Během komunistické vlády zůstal význam Charty 77 omezen. Nezasáhla široké skupiny obyvatelstva (radio Svobodná Evropa bylo silně rušeno), navíc většina jejích signatářů byla z Prahy, a dopadu na obyvatelstvo bránila i komplikovanost vysoce intelektuálně formulovaných prohlášení. Většina československých občanů o Chartě věděla jen prostřednictvím komunistické kampaně zaměřené proti ní, neboť v žádném veřejném tisku nebyla zveřejněna. Ačkoli deklarovaným záměrem autorů Charty bylo, aby signatáři reprezentovali odlišná povolání, politické postoje i náboženská vyznání, fakticky společenství kolem Charty tvořili téměř výhradně levicoví intelektuálové z pražského prostředí, často bývalí členové komunistické strany. Po Sametové revoluci v roce 1989 se řada signatářů Charty 77 výrazně zapojila do veřejného života. Charta 77 je dnes historiky v Československu považována za jednu z nejvýznamnějších akcí odporu vůči předlistopadovému režimu v období normalizace po roce 1968, což je však převážně způsobeno faktem, že v době jejího vzniku a působení žádné další viditelné organizované opoziční akce proti režimu neexistovaly. Skutečný dopad Charty na dění v zemi byl omezen jednak tím, že počet signatářů Charty byl vzhledem k celkovému počtu obyvatel malý, jednak cenzurní blokádou komunistické strany. Podíl na mizivém povědomí obyvatelstva o dění kolem Charty mělo i vysoce intelektuálské prostředí, které se kolem Charty utvořilo. Naděje na ovlivnění situace v jedné ze zemí bývalého sovětského bloku se tak vyplnily jen částečně, přestože Charta budila u části obyvatelstva určité sympatie. Tím, že nezískala výraznější podporu obyvatelstva, se Charta 77 zásadně lišila od o tři roky později založeného polského odborového hnutí Solidarita, které se brzy stalo masovým, vyzvalo komunistický režim ke střetu v boji o politickou moc a později i přispělo k jeho pádu.
V noci z 12. na 13. prosince 1981 generál Wojciech Jaruzelski vyhlásil výjimečný stav, stanné právo v situaci, kdy polští komunisté ztráceli autoritu kvůli stále silnějšímu vlivu nezávislé odborové organizace Solidarita. Někteří pochopili výjimečný stav jako vojenský puč a zradu národa, jiní se stavěli za Jaruzelského a tvrdili, že uchránil zemi od údajné sovětské intervence… Během výjimečného stavu bylo v ulicích polských měst na 1750 tanků a 1400 obrněných transportérů, akce se účastnilo 70 tisíc vojáků a 30 tisíc policistů, téměř sto Poláků zemřelo. Výjimečný stav trval do července 1983. Lech Wałęsa byl v létě 1980 v čele protestů v Gdaňských loděnicích, které se rozšířily do celého Polska poté, co polská vláda částečně ustoupila požadavkům loďařů a dovolila jim zakládat odborové organizace a Wałęsa se stal odborovým předákem. Tuto funkci zastával do 13. prosince 1981, kdy byl zatčen na základě stanného práva vyhlášeného polským vůdcem Jaruzelskim. Propuštěn byl až 14. listopadu 1982, po 11 měsících ve vězení. Roku 1983 se vrátil do loděnic na post řadového elektrotechnika a zároveň byl nominován na Nobelovu cenu míru, kterou skutečně dostal. Lech Walesa si cenu osobně v Oslu nepřevzal, protože se obával, že by mu komunistický režim neumožnil návrat zpět do Polska.

Zdroj: moderni-dejiny.cz, Wikipedie

„I v Československu už dostali soudruzi příkaz, aby ukončili akci Asanace a pustili ty lidi z Charty z vězení. Potřebujeme je mít aktivní uvnitř země, nepotřebujeme je mít v cizině, tam nám dnes nebudou užiteční. Soudruzi jsou samozřejmě překvapeni, co to po nich chceme, ale bohužel jim nemůžeme prozradit, co máme v úmyslu,“ pokračoval Krjučko.

(pozn: Akce Asanace byl krycí název pro operaci StB z přelomu 70. a 80 let 20. století, pomocí které chtěl komunistický režim v Československu donutit nepohodlné lidi, zejména signatáře Charty 77 k odchodu z Československa. Při akci byly použity různé formy psychického i fyzického nátlaku a vydírání. 21. prosince 1977 vydal tehdejší ministr vnitra Jaromír Obzina rozkaz „Docílit úplného rozložení a izolace hlavních organizátorů akce Charta 77 od ostatních signatářů, u vytipovaných organizátorů této akce dosáhnout vystěhování z ČSSR.“
StB se zaměřovala zejména na mladší a méně známé disidenty, protože ti nebyli tolik na očích a jejich perzekuce

nevyvolávala takové protesty. Těm, kdo se nakonec rozhodli emigrovat, StB zajistila bezproblémové vyřízení všech potřebných formalit.
Nejintenzivnější nátlak vyvíjela StB v letech 1980-1981, kdy se obávala spojení Charty 77 s Polskou Solidaritou. Tímto způsobem bylo donuceno k emigraci 280 signatářů Charty 77. Prvních signatářů z ledna 1977 přitom bylo jen 242, roku 1983 činil počet signatářů asi 1000 osob. Akce Asanace skončila v roce 1984.)

Zdroj: Wikipedie

„Ptal jste se na cíle a úkoly druhé pětiletky, soudruhu Gorbačove. Ty už se bohužel budou citelně dotýkat i Sovětského svazu. To, co provedeme našim přátelům v první pětiletce, budeme muset provést i nám samotným. Zatímco ovšem naši přátelé se budou snažit integrovat do buržoazních struktur, aby získali přístup k technologiím, o které nám jde, tak my budeme provádět politiku naprosté destrukce. Dojde k likvidaci společného vlastnictví výrobních prostředků a bude třeba nastavit něco jako mafiánský kapitalismus, který známe z Ameriky. Aby Západ uvěřil, že jsme na kolenou, budeme muset dezintegrovat Sovětský svaz a nechat rozebrat všechny jeho zdroje. Budou na nás plivat, budou se nám vysmívat, spousta lidí zaplatí zdravím i životy. Dojde pravděpodobně k nacionalistickým válkám mezi našimi národy. Jen dvě struktury musí zůstat pevné – naše struktura OSG, jejímž jádrem jsou a zůstanou nejčestnější kádry KGB. Druhou strukturou je vědecko-vojenský komplex. V průběhu devadesátých let se musíme zbavit všech zbraní potenciálně kontaminovaných nepřátelskou elektronikou a postupně je nahrazovat našimi novými systémy a prověřenými systémy Západu, který přesvědčíme, že už nejsme ta stará říše zla - Sovětský Svaz."

„Jak se chcete zbavit všech těch zbraní, soudruhu Krjučkove," zajímal se Jakovlev.

Krjučkov se usmál: „Jsou jen dvě metody, které můžeme použít – necháme je rozkrást a odvézt ven, nebo je použijeme sami."

„Jak, sami? Proti komu?" tvářil se stále zachmuřeněji Gorbačov.

„To ještě nemáme rozpracováno. Riziko sebepoškození našimi vlastními zbraněmi je vysoké. Ale máme na to deset let, určitě dokážeme nahradit velkou část taktických systémů přinejmenším v klíčových oblastech. A klíčovými oblastmi budou hraniční kraje s promíšeným obyvatelstvem nebo promíšeným náboženstvím. Máme rozpracováno Pobaltí, Karabach, Moldávii, Abcházii, Osetii, severní Kavkaz. Zbraně nemají co dělat na smetišti, zbraní se zbavuje tak, že se použijí. Bohužel. Upozorňoval jsem, že oběti budou nutné, soudruzi, není jiné cesty."

„To je kalvárie," třel si čelo Jelcin.
„Správně, soudruhu. Kalvárie je Golgota. Místo ukřižování. Pokusíme se to provést co nejsametověji, jak to půjde, ale určitě se najde plno horlivců, kteří se nám budou chtít mstít. Proto už dnes musíme začít pracovat na těch, kteří převezmou vedoucí úlohu v nových režimech. Vychováme si je sami. Od vůdců krajní levice až po krajní pravici. Jen tak budeme moci udržet vliv."

„Znám ze studií pár lidí z Polska, Maďarska a Československa, kteří by se nám mohli hodit," přidal se Gorbačov.

(pozn: Prognostický ústav (lidově „prognosťák" nebo „Jakešova věštírna") byl v letech 1984–1992 specializovaný odborný ústav, který byl součástí Československé akademie věd, tehdy nejvyšší československé vědecké instituce.

Vznikl roku 1984 jako „Kabinet prognóz ČSAV" na základě usnesení vlády ČSSR č. 10/1983 údajně na popud generálního tajemníka ÚV KSSS a šéfa KGB Jurije Andropova. Organizační struktura, personální obsazení vedoucích funkcí i míst výzkumných pracovníků jsou doposud neznámé, stejně tak jsou neznámé výzkumné cíle a úkoly. Oficiálně byl Prognostický ústav zřízen podle sovětského vzoru za účelem hledání cesty z ekonomického a společenského úpadku, kterým komunistický blok tehdy procházel, pomocí prognostiky.

Některé teorie označují Prognostický ústav jako organizaci účelově spoluzaloženou StB a KGB pro udržení vlivu

při a po transformaci ekonomického a politického systému, na přímý popud Sovětského svazu.

Velmi četné zastoupení bývalých prognostiků ve veřejném a politickém životě v těch nejvyšších funkcích postkomunistického vývoje může vyvolávat dojem o velkém vlivu tohoto ústavu v politickém a ekonomickém směřování Československa a později ČR. Členové zastávali a zastávají vlivné funkce v politických stranách celého parlamentního politického spektra, funkce ministrů, premiérů a prezidentů. Tento zdánlivý úspěch prognostiků však může být vysvětlen úzkou spoluprací se skupinou kolem Václava Havla a později Občanského fóra, kde v probíhající Sametové revoluci chyběli odborníci na ekonomii.

Šéf ústavu Waltr Komárek měl důležité známosti. Jak víme, dělal kdysi na Kubě poradce Che Guevarovi a ze studií v Moskvě znal i Michaila Gorbačova na jedné a Zdeňka Mlynáře na druhé straně barikády. V roce 1984, kdy byl vyzván, aby vybudoval ústav vědecké prognózy, který by pro tehdejší Štrougalovu vládu vypracoval jakýsi dlouhodobý výhled do budoucnosti komunistického Československa, nebyl ještě Gorbačov na vrcholu moci v Sovětském svazu, ale je dost pravděpodobné, že Komárek měl být jeho předsunutou pákou nového vývoje.

Z Prognostického ústavu Praha vzešlo osm porevolučních ministrů, dva prezidenti a dva guvernéři České národní banky. Prognostický ústav měl přitom podle komunistických šéfů zachránit upadající socialismus. Kde se stala chyba?
Je 25. listopadu 1989 večer a v zákulisí Laterny magiky probíhá klíčové jednání. Budoucí prezident Václav Havel kouří jednu cigaretu za druhou a v horečné diskusi vybírá ze seznamu ministry pro příští vládu národního porozumění. Padají jména ministrů vnitra, kultury, nad vedením ekonomických resortů se ale stále vznáší otazník. Mezi disidenty totiž žádní ekonomové nejsou. V sídle Prognostického ústavu jich je plný dům.

Václav Havel proto prognostiky na jednání do Laterny magiky začal zvát také. Nejdříve jejich šéfa Valtra Komárka, posléze i mladší kolegy Vladimíra Dlouhého a Václava Klause. A ti chytili příležitost pevně za pačesy. Konečně se otevřela příležitost uvést v praxi teorie, o nichž dosud pouze četli a znali jen z učebnic.

Zhruba od roku 1987 někteří z nás věřili, že k nějaké politické změně dojde a skutečnost se přiblíží našim transformačním představám," říká Vladimír Dlouhý, tehdejší náměstek Prognostického ústavu a pozdější ministr průmyslu. "Na druhé straně si nikdo z nás nedokázal představit, jak rychle se komunistický režim zhroutí."

Na konci osmdesátých let platil Prognostický ústav za oázu badatelské svobody v ideologicky zatuhlém československém socialismu. "Říkali jsme si v podstatě, co jsme chtěli. Všem nám bylo jasné, že bez otevření trhu nemůže československá ekonomika dále fungovat," vzpomíná Karel Dyba, ministr pro hospodářskou politiku a rozvoj v první Klausově vládě, který také prošel Prognostickým ústavem.
Tomáš Ježek, další z bývalých prognostiků, se například mohl věnovat z pohledu socialismu naprosto heretické činnosti - překládání ikonického kapitalistického ekonoma Friedricha von Hayeka. A nešlo o jediný zaměstnanecký luxus. Pro členy "Prognosťáku" nebylo obvykle obtížné získat povolení a odjet si trh prohlédnout na vlastní oči. "Cestovat po světě jsme mohli poměrně volně, a to aniž bychom se museli komukoli upisovat," vzpomíná Vladimír Dlouhý.

Pod křídly tehdejšího šéfa ústavu Valtra Komárka našla útočiště rozmanitá společnost. Generační souputníci, jako byl profesor Karel Kouba, pracovníci pohybující se na hraně šedé zóny, například Václav Klaus, mladí straníci jako Vladimír Dlouhý anebo čerství absolventi vysokých škol jako Zdeněk Tůma a Miroslav Singer, budoucí guvernéři České národní banky. Zároveň se v ústavu našlo místo i pro legendárního agenta KGB Karla Köchera. "Valtr Komárek si sice dokázal uhájit i kontroverzní osobnosti, možná ovšem někdy na úkor toho, že pak musel přijmout člověka, jako byl Karel Köcher," hodnotí Zdeněk Tůma.
Podle Valtra Komárka ovšem nešlo o zásadní úlitbu režimu: "Byl mi doporučen k přijetí s tím, že je to naprosto neškodný pán, který rád diskutuje. Byl jsem proti, a tak jsem mu dal jen třetinový úvazek," řekl Valtr Komárek v roce 2010. Ostatní si agenta KGB údajně skoro nevšímali. "Prognostický ústav byl v podstatě průchoďák, kam neustále někdo přicházel na návštěvy, často jsem je ani neznal," vybavuje si Ježek. Prognostickým ústavem prošli: Vladimír Dlouhý, Jiří Dolejš, Karel Dyba, Zdeněk Hrubý, Tomáš Ježek, Václav Klaus, Rita Klímová, Ivan Kočárník, Karel Köcher, Valtr Komárek, Karel Kouba, Josef Kreuter, Jiří Mihola, Jan Mládek, Miloš Pick, Miloslav Ransdorf, Vladimír Rudlovčák, Miroslav Singer, Adolf Suk, Jaroslav Šedivý, Dušan Tříska, Zdeněk Tůma, Růžena Vintrová, Miloš Zeman.) *Zdroj: Wikipedie, časopis Týden 2015*

„Výborně, soudruhu Gorbačove. Mimochodem, i na vaše přátele a spolužáky, kteří byli našimi oponenty v roce 68, myslíme. Ostatně, dá se říci, že Charta je jejich organizace. Mnoho soudruhů, kteří nebyli v rámci akce Asanace vystěhováni z Československa, jsou součástí naší struktury v Praze."

„Ano, všiml jsem si toho, jen jsem netušil, že to je naše práce," zamyslel se Gorbačov.
Krjučkov se usmál.

„Pojďme nyní k těm optimističtějším úvahám. Tři pětiletky zmaru jsem vám popsal. Teď se podívejme na to, jaká bude asi na konci roku 99 situace. Anarchie, bída, hlad, ekonomický rozvrat. Lidé nebudou dostávat výplaty, na ulicích bude násilí, mafie prostoupí společností jako kdysi v Americe. Mimochodem, soudruzi, zopakujeme všechny jejich procesy, které k mafiánské společnosti vedly. Zavedeme prohibici, podpoříme černý trh, paralyzujeme policii nízkými platy, takže se sami stanou součástí mafiánských struktur."
„No to nezní moc optimisticky," namítl Ryžkov.

„To chápu. Nicméně tato etapa bude ovšem nutná, abychom přesvědčili Západ, že jsme na kolenou. Musí se nás přestat bát, ideální bude, když námi začnou pohrdat, což sice dělají už dnes, ale dnes se nás ještě bojí. Už chápete, proč se nic z těchto informací nesmí dostat ven? Ohrozilo by to nejen nás, ale i záchranu naší vlasti, soudruzi. Jen my budeme znát skrytý záměr celé akce. Každý z nás dostane svůj úkol a ten bude muset plnit až do konce. Nikdo z nás až do smrti neprozradí ani slůvko z toho, co se odehrávalo v šeru této místnosti. Každého z vás osobně seznámíme s rolí, kterou budete hrát, nikdo jiný o ní nebude nic vědět. Nikdo nesmí selhat, každý je nepostradatelným kolečkem v našem stroji, který bude sice zvenčí vypadat hrozivě, ale uvnitř bude bezchybně pracovat."

„Dobrá, po roce 99 tedy nastane zlom? Jak to všecko napravíme? Všecky ty chyby, mrtvé, jak dostaneme zpět zdroje a zbavíme se mafií?" zajímal se Jakovlev.

„Společnost bude zralá k revoluci. Bude očekávat mesiáše, vůdce. A my jim ho dáme. Vyměníme starou, nenáviděnou loutku novým, mladým vůdcem, který dá věci zase do pořádku."

„Nevidíte to poněkud optimisticky? Říkáte, že na našich hranicích povedeme války. Jak je ukončíme? A co Amerika? Ta přece za dvacet let udělá velký skok vpřed! Západ to samé!" nenechal se uklidnit Jakovlev.

„Neříkal jsem, že povedeme války. Říkal jsem, že na našich hranicích budou konflikty. Nemusí být žhavé, mohou být zamrzlé. Ale i zamrzlé konflikty vyžadují přítomnost armád. A za touto fasádou budeme vyvíjet a vyrábět nové zbraně. Naše zbraně. Potřebujeme se zbavit starých a získat nové. Klidně se můžeme postavit na stranu Západu, jen když nám umožní nahlédnout pod pokličku. A Amerika po roce 99? Soudruzi, ta se zdiskredituje sama. Už nyní probíhají uvnitř jejich společnosti procesy, které ten jejich svobodný kapitalismus volného trhu změní ve fašistickou společnost ovládanou byrokraty. Vzpomínáte si ještě, jak jsem vám před pár lety přednášel o tom, že demokracii zničíme přebytkem demokracie? Demokracie se zadusí vlastní neschopností. Zadusíme je jejich vlastními rádobydemokratickými aktivitami. Jen organismus, který je schopen se rozhodovat mezi dobrým a zlým, je schopen přežít. A ta jejich demokracie, která se nebude schopna rozhodovat, protože jí budou chybět vůdcové, zdegeneruje a zničí sebe sama. Není tajemstvím, že už dnes podporujeme všemožné minority, spolky, nevládní organizace, černochy, židy, latinos, lesbičky, na co si jen vzpomenete. Čím více jich je, tím více budou ničit našeho nepřítele zevnitř. Odeberou jim zdroje – tedy peníze, ale hlavně čas a energii. Mimochodem, proces, který jsme úspěšně nastartovali v Americe šedesátých let, nyní úspěšně replikujeme v západní Evropě.

Pánové, odkud si myslíte, že berou peníze taková obskurní hnutí jako mírové pochody nebo ty strany zelených? První impulsy přicházejí od nás. A když se na ně nabalí hromady mladých lidí, kteří ve své naivitě věří, že přicházejí napravit ten starý, hrozný svět, už to běží samo. Chce to čas. V Americe na tom pracujeme dvacet let, ale první plody jsou už tady. A budou stále viditelnější. Ti mladí zelení jednou dospějí, ale názory jim už zůstanou. Začíná to výchovou ve školách, kterou jsme jim už dokázali infikovat, aniž si toho všimli. Teď už je pozdě. To, co se té druhé straně podařilo s našimi mikročipy, to se nám naopak

podařilo ve vzdělávacím procesu a ten replikuje nové a nové zastánce levičáckých myšlenek, které je nakonec zničí. Soudruzi, oni budou tak zblbnutí, že jsou schopni si zvolit za prezidenta ženskou. Nebo černocha."
Všichni se zasmáli tomu vtipu.

„To je ten Orwell, jak jste říkal, že ano?" zvedl hlavu Gorbačov.

„Říkal jsem, že soudruh Orwell nedostal za úkol napsat pohádku. Kniha 1984, to není beletrie. To je návod a cíl v jedné knize," odpověděl zadumaný Andropov.

„Stejně si to nedokážu představit – černoch v Bílém domě..." usmál se i Andropov. Ale hned zase zvážněl: „Soudruhu Krjučkove, vy jste byl na diplomatických misích v mnoha zemích světa. Předpokládejme tedy, že v prvních dvou pětiletkách po roce 99 obnovíme svůj vliv. Co bude potom, to už asi nebude práce pro nás, ale pro naše nástupce. Vysvětlete soudruhům, kde je budeme hledat, když země bude zničená, morálně zdevastovaná. Jak obnovíme stranu? Jak přineseme zpět ty vymoženosti, které dnes dělnická třída má?"

„Soudruhu Andropové, soudruzi, pánové. Dostáváme se k jádru věci. My žádnou stranu obnovovat nebudeme!"

„Cože? To je přece převrat! To je maskovaný návrat ke kapitalismu!" namítnul Ryžkov.

„Klid, soudruzi. Nepoužívejme staré Marxovy výrazy, které přežily svou dobu. Nebavme se o kapitalismu, bavme se o volném trhu v rámcích, které mu stanovíme. Strana? Strana samozřejmě ano! Podívejte se, co dokázala za deset let Čína! A my už nepotřebujeme stranu marxistického typu, těžkopádnou a strnulou. My přece nepotřebujeme mít 99,99% volebních výsledků. Nám stačí 80%. Dejme šanci i názorům zvenčí. Pokud nedáme šanci novým myšlenkám my, utečou nám jejich nositelé pryč. Analýzou jsme zjistili, že demokracie je dobrý systém, pokud je dobře řízený osvíceným vůdcem, chcete-li, diktátorem. Daně nemohou být 100%, musí být tak malé, aby je každý sám a rád zaplatil, třeba jen 10%. Nemůžeme se starat o každou minutu života našich občanů, to u osmdesáti procent z nich zvládne televize. Proč máme jeden kanál státní televize? Podívejte se na Ameriku! Mějme klidně sto, klidně dvě stě programů. Dejme lidem hry. A samozřejmě chléb. My potřebujeme vůdce, který nás povede vpřed. Všecky ty demokratické volební šaškárny jsou jen hra pro lidi. Nic podstatného nezmění, jinak by přece volby byly nebezpečné.
Zjistili jsme, že náš model uspořádání společnosti je sice funkční, není ale tak efektivní jako model Západu. Zkusíme experiment. Budeme iniciovat vznik Společného evropského domu a v jeho rámci se pokusíme náš nefunkční model vnutit Západu. A jako třešnička na dortu - Západ nám naši proměnu ještě rád bude financovat. Ještě rád nám vytvoří něco jako Marshallův plán, kterým my budeme financovat naše přezbrojení."

"A proč by to dělali? Jak je k tomu chcete přesvědčit?" ozval se zadumaný mladý Boris Jelcin.

"Metodou cukru a biče. Amerika nám ráda poskytne zdroje za to, že se naoko stane světovým hegemonem. To samé s radostí provede Německo, pokud od nich stáhneme vojska a dovolíme jim sjednotit spolkovou a demokratickou republiku do jedné říše", usmál se generál.

"Cože!? Vy chcete nechat Němce opět sjednotit? Vždyť rozpoutají novou světovou válku! Dobře je známe! Doufám, že budeme trvat na tom, že vlády se ujmou naši přátelé ze Sjednocené socialistické strany Německo! " zakřičel tajemník z Leningradu.
Generál se blahosklonně usmál: "Nezabíhejme nyní do detailů, pánové."

(pozn: Některé paralely s brežněvovským obdobím Sovětského svazu začínají být nápadné. O osudu našeho kontinentu rozhoduje nikým nevolená, vzájemně se podporující skupina byrokratů, jen se nejmenuje Politbyro, ale Evropská komise, kterou také nekontroluje Parlament, jenž plnohodnotným parlamentem stejně jako za totality není. Ideologii marxismu-leninismu zastoupil multikulturalismus, místo proletariátu dnes zaujaly menšiny a nelze vyloučit jejich

možnou budoucí diktaturu. Jistá shoda existuje také v otázce „lidských zdrojů“ – poraženou buržoasii a obecně „bývalé lidi“ dnes prezentují tradicionalisté, a ideálního nového sovětského člověka zase noví Evropané, nezatížení dědictvím bělošské nadřazenosti a nacionalismu. Ty nejkvalitnější momentálně teprve dovážíme z Afriky a Asie, zatím za ně zaskakují absolventi některých humanitních oborů pracující v nestátních neziskových organizacích.)

Zdroj: Jaroslav Bašta, 2018

"Pánové, nyní máte kompletní obrázek před sebou. Na konci šesti pětiletých cyklů tady vidím opět sebevědomou zemi, která je zpět v čele světového dění, s převzatými procesy, aktivitami a know-how západních států, to vše ovšem vylepšené na základě vlastních vědeckých zkoumání, to na straně jedné. Na straně druhé vidím degenerovaný Západ, který se utápí v nesmyslných válečných dobrodružstvích a zevnitř je rozežíraný vlastními nátlakovými skupinami minorit, přistěhovalců a levičáckých užitečných idiotů, jak psal už soudruh Lenin."

Řečník zmlknul a vychutnával si několikavteřinové ticho, které je skvělou zbraní všech dobrých řečníků.

"A nyní si myslím, že je čas dát si kubánský doutník, dar mého přítele Fidela a okusit gruzínský koňak, který nám přivezl soudruh Ševarnadze. Po přestávce můžeme probrat naše osobní úkoly do doby, než soudruh Brežněv přenechá svou pozici jednomu z nás...“ ukončil nastávající šéf obávané státní bezpečnosti svou řeč a otevřel dveře do vedlejšího salónku, kde byla připravena výstavní tabule se specialitami snad všech končin nekonečného Sovětského svazu.

Britská premiérka Margaret Thatcherová se sovětským prezidentem Michailem Gorbačovem (15. prosince 1984)
Autor: AP

Obrázek a text je z českého deníku iDNES z 29. února 2024. Asi sází na hloupost mladé generace. Ne, v prosinci 1984 Gorbačov nebyl ani sovětským prezidentem, ani generálním tajemníkem strany. Mladého, neznámého, sympatického funkcionáře strany tehdy britská premiérka přijala v době, kdy generálním tajemníkem byl Konstantin Černěnko. Generálním tajemníkem se stal po jeho smrti v březnu 1985, prezidentem SSSR pak mnohem později.

Když nyní přeskočíme několik let a zaměříme se na situaci počátku let devadesátých, pak tehdejší sovětské vedení pořád naivně předpokládalo, že na bázi klíčové spolupráce se sjednoceným, neutrálním Německem, na bázi optimální syntézy německých peněz a technologií a sovětských zdrojů surovin a pracovních sil by se v Evropě mohl vytvořit model Evropského domu a spolupráce, který by se stal protiváhou USA a pomohl omezit vliv Spojených států ve světě.

Jak šel čas

***

- Moskva, jaro 1982: nedlouho po schůzce spiklenců v Dzeržinského pracovně Lubjanky umírá M. A. Suslov, druhý muž strany po Brežněvovi. Jurij Andropov opouští místo šéfa KGB a přijímá pozici druhého tajemníka ÚV, kde převzal dohled nad ideologií a řízení sekretariátu ÚV. Jeho nástupcem v čele KGB se stává další spiklenec: Vladimír Krjučkov.

- 10. listopadu 1982 umírá Leonid Iljič Brežněv, v pořadí třetí generální tajemník Komunistické strany Sovětského svazu (KSSS) a pátý nejvyšší představitel Sovětského svazu, ve věku 76 let. Po letech vážných zdravotních obtíží utrpěl infarkt. Smrt byla úředně oznámena 11. listopadu současně v rádiu a v televizi. Po pěti dnech všeobecného smutku byl zemřelému vypraven státní pohřeb a pak byl uložen na pohřebišti u Kremelské zdi. Jurij Andropov byl zvolen předsedou komise pro přípravu a organizaci Brežněvova pohřbu, který proběhl 15. listopadu a brežněvovým nástupcem ve funkci generálního tajemníka.

- Operace Sametová Golgota se mohla pomalu rozběhnout. Gorbačov byl vybrán jako mluvka, kery rád mluví i rád se poslouchá a zároveň má být vhodnou kádrovou rezervou pro případ náhrady Andropova. Gorbačov byl uvnitř aparátu využit ke sbírání kompromitujících materiálů, udává Sergeje Medunova, Šolokova a buduje si vliv uvnitř ÚV. Gorbačov se pouští do zahraničních cest, navštěvuje Kanadu a nedlouho před svým zvolením generálním tajemníkem i Londýn, kde se stává oblíbencem Margareth Thatcherové.

- V roce 1983 pokračují čistky v okrajových částech Sovětského Svazu, jsou rozbíjeny struktury vzniklé za panování Brežněva. Andropov se spolu se šéfem KGB pouští do byrokratického bloku – výsledkem je údajný atentát na jeho letadlo... Následují zatčení mnoha lokálních byrokratů, např. Georgadze, nalezení 2000kg zlata atd…

- V celém socialistickém bloku začínají vznikat centrály, dnes považované za místa zacvičování budoucích špiček "demokratických" vlád. V Československu vznikl na základě usnesení vlády ČSSR č. 10/1983 Ústav prognóz při Československé akademii věd. Předseda vlády Lubomír Štrougal si pozval k osobnímu rozhovoru Valtra Komárka, který později na rozhovor vzpomínal takto:

„Taky si pamatuju jednu kuriózní rozmluvu s Lubomírem Štrougalem. Když jsem měl jít dělat šéfa Prognostického ústavu, říkám mu: „Hele, a nebude vadit, že jsem Žid?" – „Co by na tom mohlo vadit? Nakonec ty jsi z nás jedinej, kdo má papíry od Němců, že jsi jen poloviční Žid. Já žádný papíry nemám a podívej se na můj nos. Jak myslíš, že se na mě kouká ten židožrout Bilak? (směje se)

V komunistické partaji byl silný antisemitismus".

Setkal jste se s antisemitismem i někdy později v životě?
„Mnohokrát. Já studoval v Rusku a tam to bylo zuřivě antisemitské. Nebo si vzpomínám, jak k nám jednou už do Prahy přijela návštěva z jižní Moravy a začali vykládat, jaká je škoda, že Násir neutopil všechny Židy v moři. A tehdy moje manželka, Slovanka a Pražanda každým coulem, hystericky zařvala: „Ven! Moje děti jsou poloviční Židi a tady je nikdo

urážet nebude!" Já říkám: „Prosím tě, neblbni, vždyť to jsou hodný lidi, akorát jsou antisemiti."
Ono je totiž ve snu nenapadlo, že jsem taky Žid, bylo jim to pak děsně trapný. Takových situací jsem zažil spoustu. Vasil Bilak, ten si potrpěl na seznamy Židů ve sdělovacích prostředcích. Dával si to vypracovávat i na procenta".

Zdroj:https://www.lidovky.cz/relax/zajimavosti/vymklo-se-to-kontrole.A090104_183124_ln_rozhovory_nev

„Všichni víme, že volná hra hospodářských sil, nespořádaný a bezuzdný hon jedinců za majetkem a mocí už sám o sobě nevede ke snesitelnému řešení problému.

Je třeba jistého racionálního pořádku ve výrobě statků, v užívání pracovních sil a v rozdělování vyrobeného zboží, abychom zabránili hrozivému vyřazování produktivních sil a ochuzování a zvlčilosti velkých skupin obyvatelstva".

Albert Einstein

.....

Ukázka pouze pro prověřené osoby – tedy mé čtenáře.
Pokračování až v opravdové knize...

Knížky Ladika Větvičky

*****

. **Ostravaci sobě –** poprvé vydáno 2009, kniha vychází z blogů vydaných na serveru iDnes v letech 2008-9. Kniha je vyprodána a už nikdy nebude vytištěna.

. **Mamulovy děti –** poprvé vydáno 2010; v knize se autor vrací k zážitkům prožitým před porubským lesíkem v sedmdesátých letech.

. **Tajemstvi bohatych Ostravaku –** poprvé vydáno 2012; dílo vyšlo až jako třetí kniha autora, ale bylo napsáno o pět let dříve. Kniha je o filozoficko – životním přístupu k práci a dnešnímu světu.

. **Osudové setkání 1913 –** poprvé vydáno 2016; toto provokativní dílo stálo autora dva roky života, kdy studoval vice než 50 knih čtyř hlavních protagonistů knihy – Hitlera, Stalina, Lenina a Masaryka. Jeden z recenzentu nazval styl tento styl knihy „mystifikace pravdou".

. **Některe baby su všecky stejne –** poprvé vydáno 2017; po dvou intelektuálně
náročných knihách se autor vrací k humoru, zakamuflovanému do vztahu žen a mužů. Je to možná na první pohled legrace, ale zmrzne vám úsměv na rtech, když si uvědomíte, že vše, o čem se píše, se dnes a denně děje okolo vás. A možná i vám...

. **Šifry Ladika Větvičky I. –** poprvé vydáno 2017; dílo obsahuje kompletní texty autora z let 2008-9, včetně vysvětlujících komentářů, nikdy nepublikovaných informaci a barevných fotografii z jeho cest, které nemohly byt v předchozích knihách využity.

. **Helmut –** poprvé vydáno 2018; spolu s ostravským autorem Víťou Hrčkou popisují na pozadí probíhajících dějin příhody ostravského antihrdiny Helmuta. Příběh začíná Helmutovou emigraci do kapitalistické ciziny měsíc před listopadem 1989 a smutně končí kocovinou z rozpadu republiky v prosinci 1992.

. **Šifry Ladika Větvičky II. –** poprvé vydáno 2019; pokračovaní vybraných spisů
Ladislava Větvičky, tentokrát z let 2010-11, tedy z období těsně předtím, než se autor vyšvihnul z bronzových a stříbrných míst na první pozici mezi blogaři iDnes a vydržel na ní prakticky až do okamžiku zákazu publikování na iDnes na podzim roku 2023.

. **S Jarkem Haškem po 100 rokach OKOLO RAKUSKO-UHERSKA** – poprvé vydáno 2019; cestopisná kniha z výprav po všech zemích monarchie, kterou jsme asi neměli bourat. Dozvíte se něco o cestování, ale kniha není turistickým průvodcem. Dozvíte se hodně o historii, ale kniha není historickou učebnicí. A dozvíte se něco o politice, přestože kniha není politickým manifestem.

. **Kronika koronopodfucku I (Okolo Česko-Slovenska)** – poprvé vydáno na podzim 2020. Na pozadí cyklovýpravy okolo České a Slovenské republiky konané v době prvního totalitního uzamčeni společnosti jsou zmapovány procesy, které vedly k bezprecedentnímu okleštěni svobod. Je dobré si připomenout, jak to všechno začalo a jak nám tvrdili, že žádné další podobné okleštění našich práv a svobod, nehledě na segregaci společnosti a apartheid, se už nikdy nebude opakovat.

. **Kronika koronopodfucku II (Okolo světa)** – poprvé vydáno na podzim 2021.
Deprese z uzamčeni společnosti a okleštěni práv občanů pokračuje, přestože politici tvrdili naprostý opak. Autor mapuje pokračování tzv. druhé a třetí vlny údajné pandemie. Vzhledem k pokračující fašizaci české společnosti, uzamčeni občanů doma a zákazu překračovaní hranic okresu je situace popisována z autorova exilu v Karibiku, Bělorusku, Albánii a Ukrajině.

. **Počátky krize 2012-14 –** poprvé vydáno 2022; třetí díl svazku Šifry Ladika Větvičky, vlastně jej můžeme nazvat Sebrané spisy LV. Tentokrát z let 2012-14.

. **Zrnko písku** - poprvé vydáno na jaře 2022 po tříměsíčním exilovém studijním pobytu v městě Sosúa, Dominikánská republika. Psáno ve spisovné češtině. V knize je na pozadí mocenských událostí tehdejšího světa popsán únik Čechoslováků firmy Baťa a Židů ze střední Evropy, kdy byli po roce 1938 pozváni dominikánským diktátorem, aby na severu ostrova vybudovali svůj nový domov

. **Patnact roku trnem v oku** - poprvé vydáno v létě 2022. Best of! Výběr nejlepších blogů za 15 let, ukázky ze všech publikovaných knih a zatím nikde jinde nepublikované informace o okolnostech jejich vzniku.

. **Prezidentské kecy** - poprvé vydáno v roce 2023. Psáno ve spisovné češtině. Jsou zde publikovány autorovy rozhovory v médiích za posledních 13 let. Ani po letech neztrácejí na aktuálnosti

. **Kronika koronopodfucku III (Kdo za to může?)** - poprvé vydáno 2024. Kniha nabízí logické ponaučení z dob okleštění občanských svobod a apartheidu a pokouší se odpovědět na otázku, kdo za celou agendou stál.

. **Předválečný deník 1** - poprvé vydáno 2024. Autor svými komentáři a glosy navazuje na dílo zesnulého Miroslava Macka a Terezy Spencerové

. **Předválečný deník 2** - poprvé vydáno 2025. Pokračování mapování tehdejší
mezinárodní situace, která zavání světovou válkou

. **Předválečný deník 3** - poprvé vydáno 2025. Třetí díl úspěšné série, publikované
exkluzivně na Radiu Universum.

. **Předválečný deník 4** - poprvé vydáno 2025. Čtvrtý díl série, publikované exkluzivně pro Radio Universum.
. **Předválečný deník 5** - poprvé vydáno 2026. Pátý díl úspěšné série.
. **Chibičky ceske propagandy** - poprvé vydáno 2026. Kniha navazuje na sérii Šifry Ladika Větvičky.
. **Předválečný deník 6** - poprvé vydáno v srpnu 2026. Pátý díl úspěšné série.

Pokud někere z těchto knížek neseženete v knihkupectvich,
což je pravěpodobne, napište si o ně na adresu

ladislav.vetvicka@centrum.cz

1. samizdatové vydáni: 2026